ஸ்ரீ

கம்பராமாயணக்கருப்பொருள்

மூலமும் உரையும்

ஆங்கிலேய மொழிபெயர்ப்புடன்.

இஃது

சென்னை:

வீ. புஷ்பரதசெட்டி அண்டு கம்பெனியாரால்

தமது

கலாரத்நாகரம் என்னும்

அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1910.

3 - 2000.

ஸ்ரீ

முகவுரை.

இராமாயணக் கருப்பொருளென்னு நூல் கம்பர் செய்ததென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்; அது அவ்வளவாய் நம்பக்கூடியதென்று தோன்றவில்லை. ஏனெனில், கம்பர்செய்த நூல்களின் வரிசையில் இது எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை; நடையும் அவ்வளவு சிறந்ததாகக் காணப்படவில்லை. கதைகளிற் சில கம்பராமாயணத்திற் சொல்லியபடி யிராமல், மாறுபட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட காரணங்களால் அது சந்தேகத்திற் கிடமாயிருக்கின்றது. இதுநிற்க.

கம்பருடைய சரித்திரத்தை, விநோதரசமஞ்சரி முதலான நூல்களில் பரக்கக் காணலாம். அவர் சோழநாட்டிலுள்ள தேரழுந்தூரில் ஓச்சர் குலத்திற் பிறந்தவர். சடையப்ப முதலியாரிடத்தில் அவர்மகனுக்குப் பள்ளித்துணையாயிருந்து, கல்வி கற்றவர். பின்பு சரஸ்வதியம்மை கடாக்ஷத்தால் கல்வி மிகுந்து, மஹாகவியாகி, மேற்படி முதலியாருடைய வேண்டுகோளின்படி இராமாயணஞ்செய்து சீரங்கத்தில் அரங்கேற்றிச் சாத்துகவி பெற்றுப் பின்பு குலோத்துங்கசோழமஹாராஜனுடைய சபையிற் பிரசங்கித்து கவிகளில் ஒப்பற்றவரென்று யாவராலும் புகழப்பட்டு நின்றவர். வைஷ்ணவ மதஸ்தர். இவ்வளவு சரித்திரம் பொதுவாகவும், சாரமாகவும் இருக்கின்றது.

LIFE OF KAMBER.*

KAMBER was the most eminent poet of his age. He was the son of King of *Kambanadu*, a district in the Carnatic, His mother when pregnant of him was forced to flee in disguise in consequence of a rebellion, in which her husband was assassinated, and to take refuge in the house of an *Ochchen* † at *Tiruvalundur*, where he was born. Under the hospitable roof of the *Ochchen* he remained until his seventh year, when a wealthy farmer of the name of SADEIYEN, who lived at *Vennci Nellur*, having been informed of the circumstances of his case, invited him and his mother over to his village, and placing them in a house, which he had prepared for them, supplied them with all necessaries. He also carefully watched over the studies of his protege, whose superior genius developed itself even in his childhood. The young poet, it is said, would not compose a stanza for less than the reward of a thousand *pons*‡. His fame reaching the ears of RAJENDRA CHOLA, that king invited him to *Ureiur* and appointed him as one of the poets of his court, conferring on him at the same time the title of *Kavi Chakravarti*, or the king of poets. The *Ramayana* being in Sanskrit, KAMBER, OTTEIKUTER, and several others of the court poets, separately undertook to

* This Life has been extracted from a certain old publi cation, which is now extinct.

† One of the *Kudi-makkels* or village servants whose particular duty it is to offer Sacrifice to the goddess *Pidari* for the villagers.

‡ A coin, valued at Rs. 3-2-0.

imitate it in Tamil. When their imitations were finished, they were recited in the presence of KULOTUNGA CHOLA, who had succeeded RAJENDRA CHOLA on the throne. This king preferred Kamber's imitation above the rest, being of opinion that it was not only sublime in style and sense, but that it approached nearest to the original. It was then by the king's order submitted to the judgment of the learned assembly of *Brahmans* at *Srirangam*, who although they fully approved of the work, nevertheless strenuously objected to the praise bestowed by Kamber on his patron SADEIYEN in every hundredth stanza of the poem, and which he did upon the request of his mother*. They said that human praise should not be mixed up with the divine; but on his representing to them the necessity of his paying at least some tribute to his patron, they allowed him to confine his praises to every thousandth stanza. Overjoyed at the concession, he rose up in the midst of the assembly, and said, "I considered my patron as one in a hundred, but this learned assembly has considered him as one in a thousand." The *Brahmans* admiring his wit bestowed on him the title of *Maha-Kavi*, or the great poet, and he in return complimented them with a centum of verses, expressive of his veneration for *Sadagopa Azhwar*, one of the *Vaishnava* saints. VARAGUNA PANDIYEN, the king of Madura, having heard of him about this time, invited him to his court. He there composed the *Sarasvati Antadi* (சரஸ்வதியந்தாதி,) a poem in thirty stanzas in praise of *Sarasvati*, the

---

* See *Ratnasabapathy Malei*, verse 26.

goddess of poetry, which obtained for him great honors, and munificent presents, from that king.

Kamber's *Ramayanam* consists of 12,016 stanzas, arranged in five books. In one of the commendatory stanzas which is prefixed to the work the year of *Saka* 808 (A. D. 886) is specified as the date of its publication by Kamber; but this date is considered to be incorrect, from the evidence of certain inscriptions found at Cape Comorin, and in the old Chalukya country, according to which the *Chola* kings who patronized Kamber lived only in the eleventh century of the Christian era.

Other works ascribed to Kamber are the *Kanji Puranum* (காஞ்சிப்புராணம்), *Kanji Pilleitamil* (காஞ்சிப் பிள்ளைத்தமிழ்), *Chola Kuravanji* (சோழக் குறவஞ்சி), *Silei Yezhupadu* (சிலை யெழுபது) and *Er-Yezhupadu* (ஏரெழுபது.) Their style and versification are worthy of the noble poet.

Less is Known of Kamber's personal history than could be desired. All that we gather from traditions is, that the latter part of his life was a struggle between poverty, and ill-fortune. His son, AMBIKAPATI, who was likewise a poet at the court of KULOTUNGA CHOLA, having been carrying on an amorous intrigue with the king's daughter, and betraying it in one of his poetical effusions, was, by the king's command, impaled alive, * and he died after having lingered on the stake for a couple of days, repeating incessantly the subjoined verse, in the midst of his sufferings.—

* See *Jayankondan Sadagam.*

எரியுதெரியுதென்னுள்ளே
யெரியுதமருதில்லையென்செய்வேன்
நஞ்சிலேதோய்ந்தகளினவிழிப்பெண்ணணங்கு
நெஞ்சியிலேயிட்டநெருப்பு.

What can I do? The fire which the divine damsel with venomed eyes has kindled in my heart burns within me, it burns, yea it burns without extinguishing.

Kamber was so overwhelmed with grief at this sad event, that he discontinued attending on the king, and confined himself entirely to his house. Whilst in this state of mind, the king's son, who was returning from school, having taken refuge in his house from a fierce elephant, which was at large in the street, he snatched the style which the prince held in his hand and with it stabbed and killed him on the spot. The king immediately ordered Kamber to be brought up, and shot at him with an arrow; but the wound not proving mortal, and through some intervention which is not stated, he effected his escape into the *Pandiyen* country. He has commemorated this event in the following impromptu:—

வில்லம்புசொல்லம்புமேதினியிலிரண்டுண்டு
வில்லம்புசொல்லம்பைவெல்லாது—வில்லம்பு
பட்டுதடாவென்மார்பிற்பார்வேந்தேயுன்கிளையைச்
சுட்டுதடாவென்வாயிற்சொல்.

There are two kinds of arrows on earth, of which one is shot out from the bow, and the other from the mouth. O king! thine arrow from the bow has hit my breast, but mine, the word of my mouth, has burnt up thy race.

After his flight from the Chola Court, he is said to have lost his poetical inspiration, and being reduced to poverty, was obliged to support himself by daily

labour.* He died in the sixtieth year of his age, at *Nattarasenkottei*, in the Ramnad country, and was buried there. It is said that his grave now forms an object of pilgrimage amongst the Hindus, and that the earth taken from it is given to children who are dull-headed, from a belief it would sharpen their intellect.

When the intelligence of his death reached the ears of OTTEIKUTUR, who was always his rival when alive, he is said to have expressed his sorrow and lamentation in the followiug impromptu:—

இன்றைக்கோகம்பனிறந்தநாளிப்புவியி
லின்றைக்கோவென்கவிதையேற்குநாள்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தைவாழப்பொறைமடந்தைவீற்றிருக்க
நாமடந்தைநூலிழந்தநாள்.

Is it to-day that Kamber has died ?
Is it to-day that he accepts my elegiac lay ?
Is it to-day that Sarasvati has been widowed ?
Whilst Lakshmi is blooming and Parvati is sitting in majesty.

There is a tradition that Kamber once visited a certain king of Ceylon, and that the king was so charmed with his poetry that he was treated with unusual affability, so much so, that the Court poets became jealous of him and formed a plot to keep him at a distance from the palace, by bribing a barber to claim relationship with him; but he soon found means to expose their artifices and they had the mortification to see him afterwards even honoured with a seat on the throne by the side of the king. We cannot, however, vouch for the truth of this tradition; but the

* See *Jayankondan Sadagam*, verse, 11.

following stanza in praise of *Sarasvati*, which is generally attributed to him is said to refer to it:—

வெள்ளைக்கலையுடுத்திவெள்ளைப்பணிபூண்டு
வெள்ளைக்கமலத்தில்வீற்றிருப்பாள்—வெள்ளை
யரியாசனத்திலரசரோடென்னைச்
சரியாகவைத்திருந்ததாய்.

It is my mother who sits in majesty on the white lotus, robed in white garments and adorned with white ornaments, that gave me an equal seat with the king on the throne, borne by the white lion.

Once a dancing girl, named Chilambi, woh lived at Ambel, asked the poet Kumber to compose a verse on her, giving him 500 *pons* for it, but as he never composed a stanza on any one for less than 1000 *pons*, he scribbled these first two lines of a stanza on the wall of her house with charcoal and went away.

தண்ணீருங்காவேரி தார்வேந்தரிற்சோழன்
மண்ணாவதுஞ்சோழமண்டலமே—பெண்ணாவாள்.

Immediately afterwards Auveiyar happening to call at the dancing girl's house and being informed of the affair, added the two following lines to the unfinished stanza of Kamber, accepting as a reward merely a cup of pap.

அம்பற்சிலம்பி யரவிந்தத்தாளணியுஞ்
செம்பொற்சிலம்பே சிலம்பு.

The following is the translation of the above stanza:—

The best of rivers is the Kaveri, *the best of kings is Chola,*
The best of lands is Cholamandalam, the best women,
Is Chilambi *of Ambel,*
And the best of chilambu *is the gold* chilambu *on her lotus-feet.*

உ

சுபமஸ்து.

கம்பராமாயணக்கருப்பொருள்

மூலமும் உரையும்.

கம்பராமாயணக் கருப்பொருள் கம்பநாட்டார் செய்தது என்று சிலர் சொல்லுகின்றார்கள்.

இராமாயணத்தின் கருவாகிய பொருளை உணர்த்தலால் இராமாயணக் கருப்பொருள் என்னும் பெயர்பெற்றது.

கம்பராமாயணக் கருப்பொருள் — பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; இராமாயணச்சுருக்கம் என்பது திரண்டபொருள். ராமாயணம் என்பது வடமொழியில் ராம அயந என்கிற இரண்டும் செயப்படுபொருள் காட்டும் ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராய் வழங்குவதோர் சொல். ராம என்பது தன்குணங்களால் யாவரையும் களிப்பிக்கின்றவன் என்கிற பொருள் உடையதாய் திருமாலின் ஓர் அவதாரப்பெயராய் வழங்குகின்றது என்றால், சகல நற்குணங்களையு முடையவன் என்பதாம். அயநம் என்பது கருவிப்பொருள்விகுதி பெற்ற பெயராய் அறிவிப்பது எனப் பொருள்படும்; ஆதலால் இராமனை அறிவிப்பதோர் நூல் என்றதாயிற்று. இது நூற்பெயர் ஆதலால் நகரம் ணகரமாயிற்று. "முதனூல் கருத்தன் அளவு மிகுதி" என்னுஞ் சூத்திரவிதிப்படி இம் முதனூற்பெயர் கம்பர்செய்த வழிநூலுக்கு ஆயிற்று.

ஆஞ்சனேயர் காப்பு.

அஞ்சிலே யொன்றுபெற்று
னஞ்சிலே யொன்றைத்தாவி
அஞ்சிலே யொன்றாறாக
வாரியற் காகவேகி,
அஞ்சிலே யொன்றுபெற்ற
வணங்கைக்கண் டயலாரூரில்
அஞ்சிலே யொன்றைவைத்தா
னவனெம்மை யளித்துக்காப்பான்.

(இ - ள்.) அஞ்சிலே ஒன்றுபெற்றான் - பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாகிய வாயு பெற்றவனும், அஞ்சிலே ஒன்று ஆறாக - பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாகிய ஆகாசம் வழியாக, அஞ்சிலே ஒன்றைத்தாவி - பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாகிய நீர்நிறைந்த கடலைத் தாண்டி, ஆரியற்காகவேகி - யாவராலும் பூசிக்கத்தக்க இராமனுக்காகச்சென்று, அஞ்சிலே ஒன்றுபெற்ற அணங்கைக்கண்டு - பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாகிய பூமிதேவிபெற்ற சீதாபிராட்டியைக்கண்டு, அயலாரூரில் அஞ்சிலே ஒன்றைவைத்தான் - சத்துருக்களுடைய ஊரில் [இலங்கையில்] பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாகிய தீயைவைத்துக் கொளுத்தினவனும் ஆகிய, அவன் - அந்த அநுமான், எம்மை அளித்துக்காப்பான் - எங்களைக் கிருபைசெய்து இரக்ஷிக்கக்கடவன்.

கடவுளுக்குத் தன்னைத் துதிப்பதினும் தன்னடியாரைத் துதிப்பது திருவுள்ளம் என்பதுபற்றி அநுமான்துதி முதலில் கூறப்பட்டது.

நூல்வரலாறு.

அயோத்திமாநகரின் பக்கத்தில், தமசை என்னும் நதிக்கரையில், தவம் செய்துகொண்டிருந்த வான்மீகிமுனிவர், ஒருநாட் காலையில் நீராடப் போம்போது ஒருமரத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடியிருந்த இரண்டு அன்றிற் பறவைகளில்

ஆண்பறவையை ஓர் வேடன் அம்பாலடித்து வீழ்த்தக்கண்டு, சோகமுற்றவராய் அவனைநோக்கி "வேட! நீ காமம் கொண்டிருந்த இப்பறவையைக் கொன்றதனால் நெடுங்காலம் வாழாதிருக்கக் கடவை" என்று சொல்ல, அது ஒரு சுலோகமாய் அவர்வாயில் தற்செயலாய் அமைந்தது. அவர் பின்னும் யோசிக்கையில் "ஓ திருமகள் நாயகனே! காமாதுரனை ஒரு இராக்கதனைக் கொன்றதனால் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழக்கடவை" என்னும் பொருளும் அதில் அமைந்திருந்தது. பின்பு அம்முனிவர் நீராடல் முதலிய சடங்குகளை முடித்து இந்தச் சுலோகத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டே தம தாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளினார். உடனே பிரமதேவர் அவ்வாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருள, இம்முனிவர் அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடுகள்செய்து தமக்குற்ற அதிசயத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் "ஆம் முனிவரே! ஸ்ரீராமபிரான் சரித்திரத்தை ஓர் காவியமாகச்செய்து உலகத்தில் விளங்குவிக்க வேண்டுமென்று சரஸ்வதி உமதுவாக்கில் தோன்றினாள். இந்தப்படியே செய்யக்கடவீர். அந்தச் சரித்திரத்தில் இரகசியமும் வெளிப்படையும் ஆன சகலமும் உமது புத்தியில் தோன்றும்" என்று அநுக்கிரகித்துத் தமதுலகத்துக் கெழுந்தருளினார். பின்பு வான்மீகிமுனிவர் நான்முகக்கடவுளின் கட்டளைப்படி இராமாயணமென்னு மோர்காவியத்தைச் செய்து முடித்தனர். அது கீர்வாணபாஷையில் இருப்பதால் தமிழ் கற்றோருக்கும் உபயோகப் படவேண்டுமென்று திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியாரது வேண்டுகோளின்படிப் புலவர்திலகரான கம்பர் பன்னீராயிரம் விருத்தப் பாடல்களால் தமிழிற் பாடினார்.

I. பாலகாண்டம்.

நூல்.

நாடுகோசலை நாடுமா நதிபுனற் சரயு
ஆடுதிண்கொடி யயோத்திமா நகரதற் கிறைவன்
தேடுவண்புகழ்த் தயரதன் தேவியர் முதன்மை
சூடுகோசலை கைகெயி சுமித்திரை யென்பார்.

(இதன்பொருள்.) நாடு-(இக்கதைக்கு) நாடு, கோசலை-கோசலம் என்னும் பெயருள்ளது; நாடுமாநதி - (யாவரும்) விரும்பத்தக்க பெருமையான நதி, புனல் - நீர்வளப்பமுள்ள, சரயு - சரயு என்பது; மாநகர் - மேன்மையுள்ள நகரமானது, ஆடு - (நாற்புறமும்) அசைகின்ற, திண் - (பகைவராற் பறிக்க ஒண்ணாத) வலியுள்ள, கொடி - துவசமுடைய, அயோத்தி-அயோத்தி என்பது; அதற்கு - அந்நகரத்திற்கு, இறைவன் - அதிபதி, வண்புகழ் - வளமையான கீர்த்தியை, தேடு - சம்பாதித்த, தயரதன் - தசரதன் என்பவன்; தேவியார் - (அவன்) தேவிமார், முதன்மை - பட்டமகிஷித்தன்மையை, சூடு - (அரசனுே) டணியப்பெற்ற, கோசலை - கௌசலியையும், கைகெயி - கைகேயியும், சுமித்திரை - சுமித்திரையும், என்பார்-என்று சொல்லப்பட்டவர்களாம்.

கோசலமென்னும் நாட்டில் சரயூ நதிக்கரையில் அயோத்தியை என்பதோர் நகரமுண்டு; அந்நகரத்தை ஆள்பவன் தசரத சக்கிரவர்த்தி; அவனுக்குப் பத்தினிமார் கௌசலியை, கைகேயி, சுமித்திரை என்னும் மூவர் முக்கியமானவர்கள்.

கோசலம்—வடசொல்; இது க உ சல எனப் பிரிக்கப்பட்டுப் பிரமனும் உல்லாசப்படத் தக்கது என்னும் பொருளைத் தரும். இதனுல் அந்நாடு எல்லா வளமு முடையதாய்க் காட்சிக்கும் வாசத்துக்கும் தகுதியான திறமுடையது என்று நாட்டில் சிறப்பு கூறியதாயிற்று. இவ்வடசொல் அகரவீற்ற தாஞலும் குசை, சரிதை, சாமரை என்பனபோல் தமிழில் ஐகார வீறாகவும் வழங்குகின்றது. நாடுமாநதி

என்றதனால் நீர்ப்பெருமையும் குளிர்ச்சிமுதலிய சுகுணங்கள் பலவும் உடையதென ஆற்றின் சிறப்பு கூறியதாயிற்று, புனல் என்பது எக்காலத்தும் வற்றாத நீரோட்ட முடைய தென்பதைக் குறிக்கின்றது. ஸரயு—ஸரஸ் யு என இரண்டாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு மானச சரசினின்றும் ஓடி வருகின்றதென்னும் பொருள்பட்டு அதன் புனிதத்தைச் சிறப்பிக்கின்றது. ஆடுகின்கொடி—நாற்றிசையிலுமுள்ள மன்னர் ஒருங்கு எதிர்த்தாலும் வெல்லுதல் கூடாதென்று அரசன் பராக்கிரமத்தை எங்கும் விளக்க ஆடுகின்ற கொடி என்றார். அயோத்தி—அயோத்தியா என்னும் வடசொல்லின்திரிபு, சண்டையிடுவதற்குக் கூடாததென்பது பொருள். இதனால் அகழி, மதில், ஆயுதம், சேனை முதலியவற்றால் தகுதியான காவலுள்ளது என நகரச் சிறப்பு கூறியதாயிற்று. மாநகர்—மா என்பது பெருமை, அதாவது "அயோத்தி, வடக்கில் உள்ள மதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை" என்னும் முத்திதரும் நகரங்கள் ஏழில் முதன்மையா யிருப்ப தென்றதாம். தசரதன் என்பது தச ரத எனப் பிரித்து பத்துத் திக்கிலும் செல்ல வல்ல தேர் உடையவன் என்னும் பொருள் கொள்ளப்படும். இதனால் எங்கும் தடையின்றிச் செல்லவல்லவன் என்பதாயிற்று. இது இந்திரனைச் சிறையிட்ட சம்பராசுரனை வதைக்கும்பொருட்டு அவன் சென்ற இடமெல்லாம் சென்றமையால் விளங்கியது. இச்சொல்லுக்கு தச—பக்ஷி, ரத—வாகனம் என்று பொருள்கொள்ளின் கருடவாகனனான திருமாலுக்குப் பெயராகும். தெய்வப் பெயரை மனிதருக்கிடுவது பரிசுத்தம் என்கிற காரணத்தால் இவ்வரசனுக்கு அப்பெயர் இட்டு வழங்கியது என்று சொல்லலாம். முதன்மைசூடு—முதல் தாரமாய்ப் பட்டம் பெற்றவள் என்று கோசலைக்கு விசேஷணம். அல்லது தசரதன் மற்றநேக மனைவியர்க்குள் இவர்கள் பிரதானமானவர்கள் என்று மூவர்க்கும் விசேஷணமாக்கினும் பொருந்தும். கோசலை—கௌசலியா என்பதின் திரிபு; கோசலதேசத்தரசன் மகள் என்பது பொருள். கோச

லம் உத்தரகோசலம் தக்ஷிணகோசலம் என இரண்டு பிரிவுள்ளது. இவற்றுள் தக்ஷிணகோசலத் தரசன் மகளிவள். கைகேயி—கேகயநாட்டரசன் மகள். சுமித்திரை—நல்ல மித்திரரை யுடையவள்; இயற்கையில் நற்குணமுடைய ளன்றிச் செயற்கையிலு மப்படி யிருப்பவள் என்பது பொருள். இப்பாட்டு நெடிலடிநான்கு பெற்றமையால் கலிநிலைத்துறையாம்.

நாடுமாநதி, ஆடுதின்கொடி, தேடுவெண்புகழ், சூடுகோசலை, இந்நான்கும் வினைத்தொகை நிலைத்தொடர்கள். (க)

மற்றுந்தேவிய ரறுபதினாயிர மடவார்
சொற்றமன்னவன் சுடர்புகழ்வேள்விக டொடங்கிப்
பெற்றமைந்தர்கள் பிறங்குவேலிராகவன் பரத
னெற்றுநீள் புயத்திலக்குவ னிளையவனென்போர்.

(இ - ள்.) மற்றும் தேவியர் - அத்தசரதனுக்குக் கோசலை முதலிய மூவரே அன்றி) மற்றுமுள்ள மனைவியர், அறுபதினாயிர மடவார் - அறுபதினாயிரம் மடந்தையர்; சொற்ற-முன்னிச் சொல்லிய, மன்னவன் - அத்தசரத சக்கிரவர்த்தி, சுடர் புகழ் வேள்விகள் - அக்கினி தேவனால் புகழப்பட்ட யாகங்களை, தொடங்கி - ஆரம்பித்து (நிறைவேற்றி), பெற்ற மைந்தர்கள் - பெற்ற குமாரர்கள், பிறங்குவேல் - விளங்குகின்ற வேலாயுதத்தைத் தரித்த, இராகவன் - இராமன், பரதன்-பரதன், எற்று - பகைவரை வெல்லவல்ல, நீள் புயத்து - நீண்ட தோள்களையுடைய, இலக்குவன் - இலக்ஷ்மணன், இளையவன்- அவன் தம்பியாகிய சத்துருக்கனன், என்போர்-என்றுசொல்லப்பட்டவர்களாம்.

தசரதமகாராஜனுக்கு முற்சொன்ன மூவர் தவிர அறுபதினாயிரம் மனைவிகளுண்டு. அவ்வரசன் அச்வமேதமும் புத்திரகாமேஷ்டியும் ஆகிய யாகங்கள் செய்து இராமன் பரதன் இலக்ஷ்மணன் சத்துருக்கனன் என்னும் நான்கு குமாரர்களைப் பெற்றான்.

அறுபதினாயிரம் என்றதற்குப் பலர் என்பது பொருள். வான்மீகிமுனிவர் முந்நூற்றைம்பதின்மர் என்று கூறியிருக்கின்றனர். மூவரே குலம் முதலிய பெருமையும் பட்டத்துக்குரிமையுமுள்ளவர்கள். மற்றுமுள்ள பலர் ஒருவாறு குறைந்துமிருப்பார்கள். பரசுராமன், தன் தகப்பனாராகிய ஜமதக்கினி முனிவரைக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் கொன்றதனால், சினங்கொண்டு அவனைக் கொன்றதுந் தவிர க்ஷத்திரிய வம்சத்தையுங் கருவறுக்கச் சங்கற்பித்துக் கொன்று வருகையில், விவாகஞ்செய்து கொள்பவர்களை சுபதீக்ஷை காலங்களில் கொல்வதில்லை என்று பிரதிக்கினை செய்தமை யறிந்து, அவர் கைக்குத் தப்பும்படித் தொடர்ச்சியாய் விவாகஞ் செய்து கொண்டே வந்தார் அதனால், மனைவியர் பலர் ஆனார்கள். மடவார்—மடமையுடையவர்கள், இம்மடமை தன்னோடு சேர்ந்துள்ள அச்சம் நாணம் பயிர்ப்புக்கும் உபலக்ஷணம்; அன்றியும் மடமை—இளமை, அதனை யுடையார் தக்க ரூபலாவணியமும் பருவமு முள்ளவர்கள் என்றும் சொல்லலாம். வேள்விகள்—தசரத சக்கிரவர்த்தி புத்திர னில்லாமல் விசனப்பட்டுக்கொண் டிருக்க, சுமந்திரன் என்னும் மந்திரி பிரமசபையில் ஒருநாள் தசரதனைப் பற்றிப் பேசியபோது கலைக்கோட்டு முனிவரைக்கொண்டு யாகஞ் செய்ய, புத்திரர் பிறப்பார் என்று சொல்லக் கேட்டதாய் விண்ணப்பம் செய்தான். அவ்வரசன் அவ்வாறே வசிட்டர் கட்டளையால் கலைக்கோட்டு முனிவரை அழைத்து வந்து புத்திர காமேஷ்டியாகம் முடிக்க, அவ்வேள்வித் தீயினின்று ஓர் தேவபுருடன் தோன்றிப் பாயசமளிக்க, அதை மனைவியர் மூவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுக்க, கௌசலை இராமனையும், கைகேயி பரதனையும், சுமித்திரை இலக்ஷ்மண சத்துருக்கனர்களையும் பெற்றார்கள். வேள்வி முடிந்தபின் பெற்ற பயனைத் தொடங்கிப் பெற்றதாக மிக விரைவு கூறினமையின் இது ஓர்வகை அதிசயவணி. இராமன் கைப்பிடித்த ஆயுதம் ஜயம் தருவது துணிபாதலின் பிறங்குவேல் என்றார். இதை நால்வர்க்கும் கூட்டலாம். இராக

வன் இரகுமகாராஜன் வம்சத்தில் அவதரித்தவன். அவ்வரசன் தசரதனுக்கு மூதாதை. எல்லாத் தேசத்தையும் வென்று, விச்வஜித் என்னும் யாகத்தைச் செய்து எல்லாப்பொருளையும் வழங்கிவிட்டு வெறுங்கையனு யிருக்கையில், கவுத்சன் என்னும் பிராமணன் தன் குருவாகிய வரதந்து மகாமுனிவருக்குத் தக்ஷிணைக்காக யாசிக்கக் குபேரனிடத்திலிருந்து வேண்டும் பொருளை அழைப்பித்து அந்தக் கவுத்சருக்குக் கொடுத்தான். இவ்வாறு மிகுந்த வீரமும் கொடையுமுள்ளவன்.

பரதன்—பரம்=பாரம். அதனை யுடையவன் பரதன்; லௌகிக வைதிக காரியங்களை நிர்வகிக்க வல்லவன் என்பது கருத்து. இராச்சிய பாரத்தை எம்பெருமான் திருவடிநிலையில் வைத்து ஆண்டவன் என்றும் கொள்ளலாம். எற்று நீள் புயத்து என்பதை மத்திம தீபமாக்கிப் பிறங்குவே லென்பதைப்போல நால்வர்க்கும் விசேஷண மாக்கலாம். இலக்குவன் — லக்ஷ்மணன் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; சகல நல்ல லக்ஷணங்களையு முடையவன் என்பது பொருள். கைங்கரிய லக்ஷ்மியை யுடையவன் எனவும் கொள்ளலாம். சத்துருக்கனன் — இலக்ஷ்மணனுக்கு இளையவன், புறப்பகையேயல்லாமல் உட்பகையாகிய காமாதிகளையும் வென்றவன் என்பது பொருள். மற்று—பிறிது என்னும் பொருள் தருமிடைச்சொல். உம்—இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை. தேவியர்—பெண்மை குறித்த பலர்பால்; தேவீ - வடமொழி, ஈகாரம் இகரமாய்க் குறுகி, அர் - விகுதி பெற்றது. சொற்ற—சொல்-பகுதி, அ - விகுதி, ற் - இறந்தகால விடைநிலை, ல் ற் ஆனது சந்தி; இன் இடைநிலை பெறுங்கால், சொல்லின சொன்ன என வழங்கும். மடவார், மைந்தர்—பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்கள்.

சித்திரைமாதத்தில் நவமி புனர்வசு கூடிய நாளில் கர்க்கடக லக்கினத்தில் இராமனும், பூசம் கூடிய நாளில் மீன லக்கினத்தில் பரதனும், ஆயிலியத்தில் கர்க்கடக லக்கினத்

தில் இலக்ஷ்மணனும் சத்துருக்கனனும் இரட்டையராகவும் பிறந்தார்கள். (உ)

அன்னமன்னவ னரியணை மீதுவீற் றிருந்தான், இன்னமாநிலம் படைப்பனென் றவனியல் வேள்விக், குன்னன்மைந்தரி லிராமனைத் தருதியென் றுரைந்தான், மன்னர் மன்னவன் மறுத்தனன் வசிட்டனீதுரைத்தான்.

(இ - ள்.) அன்ன மன்னவன் - அவ்வாறு புத்திரர்களைப் பெற்ற தசரதமகாராசன், அரியணைமீது - சிங்காதனத்தின்மேல், வீற்றிருந்தான் - பெருமையோ டிருந்தான்; (அப்போது) இன்னமாநிலம் - இவ்வுலகம்போன்ற பெரிய உலகங்களை, படைப்ப னென்றவன் - வேறு சிருஷ்டிப்பே னென்று சொன்ன விசுவாமித்திர முனிவன், இயல் - (நான்) செய்யத் தொடங்கிய, வேள்விக்கு - யாகத்தைக் (காப்பதற்கு), உன் நல் மைந்தரில் - உன்னுடைய நற்குணமுள்ள குமாரர்களில், இராமனைத் தருதி என்று உரைத்தான் - இராமனைக் கொடு என்று கேட்டான்; மன்னர் மன்னவன் மறுத்தனன் - அரசர்க்கரசனாகிய தசரதன் (கொடேனென்று) மறுத்துச் சொன்னான்; வசிட்டன் - (அதுகண்ட) வசிட்டமுனிவன், ஈது உரைத்தான் - (பின்வரும்) இதைச் சொன்னான்.

தசரத சக்கிரவர்த்தி மக்கட்கு உபநயன முதலிய செய்து சகல கலைகளும் கற்பித்து மகிழ்ந்து சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில், விசுவாமித்திர முனிவன் எழுந்தருளி யான் செய்யும் யாகத்தை அரக்கரால் இடையூறு வாராமல் காப்பதற்கு உன் மூத்த மக னிராமனைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்க, யான் காக்கின்றேன் சிறுவனை இராமனை அனுப்ப மாட்டேனென்று மறுத்துச் சொல்ல, விசுவாமித்திரர் கண் சிவந்ததைக்கண்டு, வசிட்டமாமுனிவர் இராமன் மகிமையை யானறிவேன், தடைசொல்லாமல் அனுப்பு என்று தசரதனுக்குப் பல விதமாகச் சொல்லலானார்.

அபோது மாரீசன் தாடகை முதலிய அரக்கரால் முனிவர் தலைகட்கும் வேள்விகட்கும் இடையூறு உண்டானமையால் விசுவாமித்திரரும் இடர்ப்பட்டு அவ்வரக்கரை இராமனால் கொல்விக்க நினைத்து எழுந்தருளினார்.

அயோத்திக் கரசனான திரிசங்கு மகாராசன் சரீரத்தோடு சுவர்க்கமடையக் கருதிக் குருவை நிர்ப்பந்தித்து அவர் சாபத்தாற் புலையனாய் விசுவாமித்திரரை அடைக்கலம்புக, அவர் தம் தவப்பெருமையால் சரீரத்தோடு சுவர்க்கத்துக் கனுப்ப, தேவர் மறுத்ததனால் கோபங்கொண்டு வேறு சுவர்க்கம் முதலிய உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கத் தொடங்க, பிரமதேவன் வந்து அவர் சினத்தைத் தணித்துப் பிரமருஷி என்னும் பெயரும் கொடுத்தார். இவர் காதி என்பவன் குமாரர். அரசனாயிருந்து வேட்டைக்குச் சென்றபோது வசிட்டர் தமது ஆச்சிரமத்தில் காமதேனுவைக் கொண்டு விருந்தளிக்க, அக்காமதேனுவைத் தான் கவரமுயன்றும் வசிட்டர் தவப்பெருமையால் பங்கமடைந்து பின் தவம் செய்து இராஜரிஷியாய்ப் பிரமதேவ னருளால் பிரமருஷியுமானார்.

அன்ன, இன்ன, குறிப்புப் பெயரெச்சம்; னகரச்சாரியை பெற்ற சுட்டாகிய அன் இன் பகுதிகள், அ - விகுதி. ன். இரட்டித்தது சந்தி. தருதி—முன்னிலை ஏவலொருமை வினைமுற்று; தா - பகுதி, அது குறுக்கலும் ரு விரித்தலும் பெற்று, தரு என்றாய், இ-விகுதியும், த் - எழுத்துப் பேறும் பெற்று, தருதி என முடிந்தது. தி - விகுதி என்றும் கொள்ளலாம், இது ஈது என நீண்டது. (௫)

மறுத்தியன்றென வுரைத்தலு மன்னர்கோன் முனியைப், பொறுத்தியென்றவன் பொன்னடி சென்னியிற்புனையா, வுறுத்தி மைந்தனை யளித்தலு முவந்து மாமுனியுங், கறுத்த செம்மலுந் தம்பியுங் காடுசென் றடைந்தார்.

(இ-ள்.) மறுத்தி - தடுத்துச் சொல்லுகிறாய், அன்று-(இது தகுதி) அன்று, என உரைத்தலும் - என்று (வசிட்ட முனிவர்)

உரை:த்தின வுடன், மன்னர்கோன் - (தசரத) சக்கிரவர்த்தி, முனியை - (விசுவாமித்திர) முனிவரைப் (பார்த்து), பொறுத்தி என்று - க்ஷமிக்க வேண்டுமென்று (விண்ணப்பஞ்செய்து), அவன் பொன்னடி சென்னியிற் புனையா - அவ் விசுவாமித்திர முனிவர் திருவடியைச் சிரத்தில் அணிந்து, [தொழுது], மைந்தரை உறுத்தி அளித்தலும் - புத்திரரை அறிவுறுத்திக் கொடுத்தவுடன், உவந்து - மனமகிழ்ந்து, மாமுனியும் - பெருமையுள்ள விசுவாமித்திர முனிவரும், கறுத்தசெம்மலும் தம்பியும் - கரிய திருமேனியுமுள்ள அரசனாகிய இராமனும் அவன் தம்பியாகிய இலக்ஷ்மணனும், சென்று - நடந்துபோய், காடு அடைந்தார் - கானகம் சேர்ந்தார்கள்.

குருவாகிய வசிட்டர், முனிவர் பெருமையையும் இராமன் பெருமையையும் பின்வரும் பேறுகளையும் தெரிய அரசனுக்குச் சொல்ல, அவன்மனந்தேறி தான்மறுத்ததைப் பொறுத்தருளும்படி அவன் திருவடிகளைத்தொழுது, தன்குமாரரை அனுப்ப, மகிழ்ந்து முனியும் இராமலக்ஷ்மணர்களும் வனத்துக்குச்சென்றார்கள். முனிவர்க்குத் தங்காரியம் சித்தித்ததனால் உவப்பு; இராமனுக்கும் தம்பிக்கும் வனத்தில் முனிவரைத் தரிசனம் செய்யவும், அரக்கரைக் கொல்லவும், வேள்விகாக்கவும் நேரிடுதலால் உவப்பு.

மறுத்தி, பொறுத்தி,—முன்னிலை வினைமுற்று; தருதிஎன்பதுபோல்கொள்க. அன்று—எதிர்மறைக்குறிப்பு வினைமுற்று. புனையா—செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். உரைத்தலும், அளித்தலும்,—உம் - பிற்பொருள் தரும் விகுதி, மற்றமூன்றும் எண்ணும்மை. மன்னர் - பெருமையுடையோர். கோன்—கோ என்பது னகரச்சாரியை பெற்றது.

முனி—வடமொழியில் மனு என்பதற்கு அறிவு என்று பொருள்; இதனால் ஞானமுடையவர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும். முனியின்தன்மை மவுனம்—கற்றறிந்தடங்கல், செம்

மல் - பெருமை, அஃதுடையோனுக்கு வழங்குதலால் பண்பாகுபெயர். (௪)

காமன் மாறுபட் டுலந்ததோர் காடுகண் டேகித்
தாமவார்குழற் றாடகை படச்சரந் தூண்டி
ஏமமாகிய படைக்கல மியாவையும் பெற்றே
ஓமமாவலியுறைந்ததோருறையுள்சென் றுறைந்தார்.

(இ-ள்.) காமன் - மன்மதன், மாறுபட்டு - (சிவனைப்) பகைத்து, உலந்தது ஓர்காடு - (நெற்றிக்கண் திறக்க அங்கம்) அழிந்ததற்கிடமாகிய ஒருவனத்தை, கண்டு ஏகி - பார்த்துச்சென்று, தாம வார்குழற் றாடகை - பூமாலை அணிந்த நீண்டகூந்தலுள்ள தாடகை என்பவள், பட - இறக்க, சரந்தூண்டி - அம்பு தொடுத்து, ஏமமாகிய படைக்கலம் யாவையும் - காவலாகிய ஆயுதங்கள் எல்லாவற்றையும், பெற்று - (அக்கௌசிகமுனிவர்) அளிக்கப்பெற்று, மாவலி ஓமம் உறைந்தது - மகாபலிச்சக்கிரவர்த்தி வேள்விசெய்வதற்கு அமைந்ததாகிய, ஓர் உறையுள் - ஓரிருப்பிடத்தில், சென்றுறைந்தார் - போய்த் தங்கியிருந்தார்கள்.

சிவபெருமான் தவஞ்செய்கையில் பங்கஞ்செய்ய முயன்ற காமன் அவர் நுதல்விழி திறக்க அங்கம் சாம்பராய் அநங்கனை இடமாகையால் அங்கதேசம் என்னும் பெயருடையதான வனத்தைக்கண்டு அப்புறம் சென்று, தாடகை என்னும் அரக்கியைக்கொல்லப் பெண் என்று ஐயப்படுவதை முனிவர் உணர்ந்து, இந்திரன் விரோசனன் மகளையும் திருமால் பிருகு பத்தினியையும் கொன்றார்கள் என்னும் பூர்விக சரித்திரத்தைச் சொல்ல, அவர் வாக்கியத்தின்படி அத்தாடகையைக் கொன்று, பின் பல அஸ்திரங்களை மந்திரத்தோ டுபதேசித்து விசுவாமித்திரன் அளிக்கப்பெற்று அப்புறம் சென்று, காசிப முனி அதிதியோடுகூடிப் பல ஆயிரமாண்டு தவம்புரிய, உபேந்திரன் அருள்புரிந்து அவர்கட்கு மகனாய் வாமனனாய் அவதரித்து, மகாபலியை மூவடி நிலம்வேண்டி, மூவுலகளந்து, இக்

திரனுக்கு உதவிய இடமான சித்தாச்சிரமத்திற்போய் இருந்தார்கள். தாடகை சுகேது என்னும் யக்ஷன் நான்முகனருளால் பெற்றமகள். சுந்தன் என்பவன் மனைவி. அகத்திய முனிவர் சாபத்தினால் அவளும், சுபாகு, மாரீசன் என்னும் அவள்மக்களிருவரும், அரக்கரானார்கள். அவள் கந்தருவ ஸ்திரீயாய் இருந்ததினாலேயே, தாமவார்குழல்என்று குறிப்பித்தார். காமன்—ஆசைமூட்டுபவன். மாறுபட்டு—மாறு என்பதோடு, படு என்னும் வினைசேர்ந்து அனைத்து மோர்பகுதியாய், பகுதியீற்றில் - ட் - [உயிர்-சூ-உஙு.] விதியின்படி இரட்டித்து, உ - வினையெச்சவிகுதி சேர்ந்து, சந்தியில் உகரம் கெட்டது; செய்வினை. அகப்படு, புறப்படு, முதலியவும் இவ்வாறே. ஏ - அசை. (ரு)

வெவ்விவிச்சினவீரரைக்காவெனவிடுத்தா
னவ்விடத்துமாமுனிவனும்வேள்விசெய்தமைந்தா
னெவ்விடத்தினுமரக்கர்வந்திடியெனவார்த்தார்
வவ்விடச்சரமாரியால்வானத்தைமறைத்தார்.

(இ - ள்.) வெவ்வி - கோபித்து, விச்சினவீரரை - பகைவர்க்குக்கேடு இயற்றவல்ல சூரராகிய இராம லக்ஷ்மணர்களை, காவென விடுத்தான் - காத்துக் கொண்டிருங்கள் என்று அனுப்பி, முனிவனும் வேள்விசெய்தமைந்தான் - விசுவாமித்திரனும் யாகம் செய்யத் தொடங்கினான்; எவ்விடத்தினும் - எங்கும், அரக்கர்வந்து - இராக்ஷதர் சூழ்ந்து வந்து, இடியெனஆர்த்தார் - இடிபோல் கர்ச்சித்தார்கள்; வவ்விட - அவர்களைக் கவரும்படி, சரமாரியால் - அம்புமழையால், வானத்தை மறைத்தார் - ஆகாயத்தை மூடினார்கள் (அவர்கள்.)

இராம லக்ஷ்மணர் இருவரையும் காவல் வைத்துவிட்டு முனிவர் வேள்விசெய்யத் தொடங்கலும், அரக்கர் சூழ்ந்து ஆர்ப்பரிக்க, அவர்கள் வீசும் இறைச்சியும் குருதியும் வீழா திருக்கும்படி இருவரும் சரக்கூட்டினால் வானத்தை மறைத்தார்கள். வெவ்வி—வெம்மையில் ஈறுபோய் இ வினையெச்ச

விகுதி சேர்ந்து, முன்னின்ற மெய்திரிந்து, இரட்டியது. பண் படியாகப் பிறந்த வினை. செம்மை செவ்வி என்றுவதுபோல், வெம்மை வெவ்வி என்றான தெனக்கொண்டு, பராக்கிரம முள்ள என வீரருக் கடையாக்கலுமாம். விச்சின்னம்—வட மொழி, அறுதல் என்னும் பொருள் உடையது னகரம்தொ குத்தல். விடுத்தான்—முற்றெச்சம். கா—ஏவல் ஒருமை வினை முற்று, முக்கியமாய் இராமனைக்குறித்தமையால் ஒருமை வந்ததெனக்கொள்க. என—செய்தெனெச்சத்திரிபு, என்று சொல்லி என்பதுபொருள். செய்யவென்பது செய்து எனத் திரிந்தது. [வினை-சூ-கஉ.] இடிஎன—என-உவமை இடைச் சொல். உம்—இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. வவ்விட - வவ் - பகுதி, இடு - துணை வினை, அனைத்துமோர் பகுதியாய், அ - விகுதிபெற்ற செயவனெச்சம். (சு)

கண்டவீரரு மரக்கரைத்தடிந்துதா டகையாம்,
சண்ட வேகத்த டகயரி லொருவனைச் சரத்தாற்,
றுண்டாமாக்கிமற் றொருவனைக் கடல்புகத் துரந்தா
ன், மண்டுவேள்விசெய் முனிவனுமதுகண்டு மகிழ்ந்
தான்.

(இ-ள்.) கண்டவீரரும் - பார்த்த வீரரிருவரும், அரக்க ரைத்தடிந்து - இராக்ஷதரைச் சேதித்துக்கொன்று, தாடகை யாஞ் சண்டவேகத்தள் தகயரில் - உக்கிரவேகமுள்ளவளாகிய தாடகையின் மக்களில், ஒருவனைச்சரத்தால் துண்டமாக்கி - (சுபாகு என்னும்) ஒருவனை அம்பினால் துண்டித்துக்கொன்று, மற்றொருவனைக் கடல்புகத்துரந்தான் - (மாரீசன் என்னும்) மற்றொருவனைக் கடலில் விழும்படிச் செலுத்தினான்; மண்டு வேள்விசெய் முனிவனும் - (மகிமை) சேர்ந்த யாகம்செய்கிற அவ்விசுவாமித்திரனும், அதுகண்டு மகிழ்ந்தான் - அதைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்தான்.

ஆகாயத்தைச்சூழ்ந்துகொண்ட அரக்கரையெல்லாங் கொன்று, தாடகை குமாரர்களில் - சுபாகுவை வதைத்து, மாரீசனை வாயு அஸ்திரத்தினால் கடலில் வீழ்த்தினான்.

வேள்வி—வேள் - பகுதி, வி - விகுதி, தொழிலாகுபெயர்; உம் - இரண்டினுள் முன்னது எதிரதுதழுவிய எச்ச உம்மை, பின்னது இறந்ததுதழுவிய எச்ச உம்மை. சண்டவேகம்—பண்புத்தொகை, வடசொல். மண்டுவேள்வி—வினைத்தொகை. ஆம் என்பதைச் சண்டவேகத்தன் என்பதோடு கூட்டுக. (எ)

சண்டமாமறைமுனிவனுந்தம்பியுந்தானுங்
கண்டல்சூழ்கரைக்கங்கையுங்கானமுங்கடந்து
பண்டைமாநிறமகலிகைபெறப்பதத்தருளி
விண்டமாமதின்மிதிலைமாநகர்சென்றுவிட்டார்.

(இ - ள்.) சண்டமா மறைமுனிவனும் - உக்கிரமுள்ள பெரிய வேதங்களுணர்ந்த விசுவாமித்திர முனிவரும், தம்பியும் தானும் - இளையோனும் இராமன்தானும், கண்டல்சூழ் கரைக் கங்கையும் கானமும் கடந்து - தாழைசூழ்ந்த கரையுள்ள கங்கைநதியையும் வனத்தையும் தாண்டிச்சென்று, பண்டை மாநிறம் அகலிகைபெறப் பதத்தருளி - (கௌதமபத்தினியாகிய) அகலிகை முன்பெண்ணுருவம் பெறும்படி திருவடியாற் (பரிசித்து) அருளி, விண்டமா மதில்-மேகமண்டலமளாவிய மதில்சூழ்ந்த, மிதிலைமாநகர் சென்று விட்டார் - மிதிலை என்னும் மேன்மையான நகரத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். (பணிந்து என்னும்பாடத்தில் கட்டளையிட்டு என்பது பொருள் ஆயினும், கதைக்குப்பொருத்தம் இன்மையின் பதத்து எனப்பாடங் கொள்ளப்பட்டது.

மூவரும் கங்கையைக்கடந்து, கௌதமமுனிசாபத்தால் கல்லாய்க்கிடந்த அகலிகை என்னும்பெயர் உள்ள கௌதமபத்தினி, இராமன் திருவடி பட்டவுடன் முன்னிருந்தபடி பெண்ணுருவம் அடைந்து கணவன்பக்கம் சேரக்கண்டு களித்து மிதிலை மாநகர் சேர்ந்தார்கள்.

மாநகர்—மலர்மகள் வதியுமிடம் எனவும் பொருள்படும். கானனம், நகரம்—இவை முறையே இடையும் கடையும் குறைந்த வடசொல், விண்ட—விண்டு என்னும்பெயர் அடி

யாகப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; விண்டு-மேகம், அதனை யுடைய, அதாவது அளாவிய. கங்கை—விஷ்ணுபாதத்தி னின்றும் பூமியில்வந்ததென்னும் பொருளுடையது. சகரன் அசுவமேதம் செய்வதற்குக் குதிரைவிடுக்க இந்திரன் கவர்ந்து பாதலத்தில் கபிலமுனி தவஞ்செய்யுமிடத்தில் கட்டிப்போ னான். தன்மக்கள் அறுபதினாயிரம் பெயரையும் தேடவிட, அவர்கள் பூமி முற்றுந்தேடிப் பாதலத்திற் குதிரையைக்கண் டு, அம்முனிவரோ கவர்ந்தவர் என்று அவரையுறுக்க, அம்மா முனிவின் உங்காரத்தால் அனைவரும் சாம்பராயினார்கள். பின் சகரன் மகன் அசமஞ்சனுக்குப் புதல்வனாகிய அம்சுமானை "அப்பா! நான் வேள்விமுடிக்கவேண்டுமே," யென்ன, அவன் முற்றும் நாடிப் பாதலத்தில் கபிலமுனிவர்பின் குதிரை இருக் கக்கண்டு, அவரைவணங்கி உற்றதுரைக்க, அவரும் மகிழ்ந்து அறுபதினாயிரவர் வரலாறுஞ்சொல்லிவிடுக்க, குதிரை கொ ணர்ந்து வேள்வி முற்றுவித்தனன். பின் அவன்மகன் பகீர தன் தவஞ்செய்து, கங்கையைப்பெற்று, அதன்வேகம் தாங் கும்படி சிவபெருமானைத் தவஞ்செய்து பிரார்த்திக்க, அவர் சடைமுடியில் அடங்கிப்போன கங்கையை அருளால் பிந்து சரசில்விட, அங்கிருந்து தன்யாகமழியும்படி பெருகிவந்த கங்கையை ஜன்னுமுனி உண்டு காதினால்விட, அதுகொண்டு பாதலத்தில் சகரர் உடற்சாம்பரைக் கரைத்துக் கடைத்தேற் றினன். பகீரதன் கொண்டுவந்தமையால் பாகீரதி. சன்னு முனிகாதிலிருந்து விட்டமையால் சாநவி என்றும் பெயர்பெ ற்றது. சண்டமாமுனி—அரிச்சந்திரனை பாடுபடுத்தினதனால் சண்டஎன்றார்.

பிரமபுத்திரன் குசன், அவன்புத்திரன் குசநாபன், அவன் மகன் காதி, காதிகுமாரன் இவ் விசுவாமித்திரன், அரசவம்சத் திற் பிறந் தரசாண்டவன். ஓர்காலத்தில் வசிட்டனாச்சிரமம் செல்ல அவர் காமதேனுவால் சிறப்பொடு விருந்திட அக்காம தேனுவைப் பலவகைவேண்டியும் கொடாமையால் சமர்புரி ந்து தோல்வியடைந்து பின் தவஞ்செய்து திரிசங்குவை வசி

ட்டர் உபேக்ஷிக்கத் தன்தவத்தின் பயனால் பொன்னுலகுக்குத் தேகத்தோடனுப்பினான். தேவர்கள் புலையன் என்று இகழ்ந் தமையால் வேறுசுவர்க்கமுதலிய உலகம் படைக்கும்படி தொடங்கப் பிரமதேவன் கோபமாற்றித் திரிசங்குவுக்கும் ஓரிடம் வகுத்து இவர்க்கும் பிரமமுனிவர் என்னும் பேர் அளித்தார்.

சனகர்கோனைவந்தணுகலுந்தழல்புரிவேள்வி
முனிவனேயிவராரெனக்கருளெனமொழிந்தான்
வினையம் வேறிலைவிறல்புனைதயரதனென்பான்
றனையர்மற்றுநின்றனுவலிகாண்குறச்சமைந்தார்.

(இ - ள்.) சனகர்கோனை வந்தணுகலும் - (இம்மூவரும்) ஜனகமகாராஜனை வந்துகிட்டினவுடன், தழல்புரி வேள்வி முனிவனே - அக்கினிதேவன் விரும்பத்தக்க யக்கியங்கள்செய்யும் தபோநிதியே! இவர் ஆர் எனக் கருளென - இவர் யார் எனக்கு மொழிந்தருளவேண்டுமென்று வினவ, விறல்புனை - வெற்றியணிந்த, தயரதனென்பான் தனையர் - தசரதன் என்னும் மகாராஜனுடைய மக்கள்; வினையம்வேறிலை-வேறுகாரியமில்லை; மற்றுநின் தனுவலி காண்குறச் சமைந்தார் - உன்னிடத்துள்ள வில்லின்வலியைப் பார்க்கமுயன்றுவந்தார்கள்; மொழிந்தான் - (என்று கௌசிகமுனிவன்) சொன்னான்.

இவர்கள் வந்தவுடன் ஜனகமகாராஜன் விசுவாமித்திரனை இவர்கள் யார் என்று கேட்க, அயோத்தி அரசனான தசரத சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரர்கள் என்றும், உன்னிடத்தில் உள்ள வில் வலி காண வந்தார்கள் என்றும் சொன்னார்.

ஜனகர் — ஜனகவம்சத்திலுள்ளவர். கோன் — அவர்களுக்குள் மேலானவன், சீதாபிராட்டியை மகளாகப்பெற்ற சிறப்புள்ளவன் என்று கருத்து.

அணுகலும் — பிற்பொருட்டு விகுதிபெற்ற இறந்தகால வினையெச்சம். புரியப்படுவதை புரி என்றுசெய்வினையாகக்கூறியது மரபுவழுவமைதி [பொது - சூ - ௪௬.] தழல் வேள்வி

புரி எனமாற்றி முனிக்கு அடையும் ஆக்கலாம். வினையம் — அம் - சாரியை. தாயர் — தகையர் என அகரத்து ஐ போலி. மற்று — வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்தது.* நறவ் — வடமொழி, நற என விகாரப்பட்டது. காண்குற — காண்கு — கு சாரியைபெற்ற முதனிலைத்தொழிற்பெயர், உறு - துணைவினைகூடி காண்குறு பகுதியாய், அ - விகுதிபெற்று, சந்தியில் உகரம் கெட்டது. சமைதல் - ஏற்படுதல், இங்கே முயன்றுவந்ததை உணர்த்தியது.

கலிவிருத்தம்.

இந்திரவில்லெனயாருமெடுத்தே
வந்தநெடுஞ்சிலைவள்ளல்வளைத்தா
னந்தரவாணிலரம்பையரன்னார்
தந்தையுவந்ததுசாற்றுதுமென்றார்.

(இ - ள்.) யாரும் இந்திரவில்லென - (கண்டவ) ரெவரும் இந்திரவில்லென்று சொல்லும்படி, வந்தநெடுஞ்சிலை - (பல்லாயிரவர்) கொண்டுவந்த பெரியவில்லை, வள்ளல் எடுத்து வளைத்தான் - உதாரகுணமுள்ள இராமபிரான் எடுத்துவளைத்தான். அந்தரவாணில் அரம்பையரன்னார் - ஆகாயத்தில் இருக்கும் சுவர்க்கத்திலுள்ள அரம்பைமகளிரை ஒத்ததோழிகள், தந்தை உவந்தது - நின் தந்தையாகிய ஜநகமகாராசன் மகிழ்ந்த வில் வளைத்தசெய்தியை, சாற்றுதுமென்றார் - சீதைக்குச் சொல்லுகிறோமென்று சொன்னார்கள்.

உடனே பல்லாயிரவீரர்கள் தூக்கி அரிதிற் கொண்டுவந்த எவர்களும் வளைக்கமுடியாமல் தோற்றுப்போனதாயும் கண்டவர்கள் எல்லாம் இது இந்திரவில்லென்று வியந்துசொல்லும்படியாயு மிருக்கிறவில் வளைக்கையில் முறிந்தது. இராமன் வில்வளைக்க ஜநகன் மகிழ்ந்தசெய்தியைத் தோழிகள் சீதைக்குச் சொன்னார்கள்.

எடுத்து என்றதனால் முன்னொருவரும் எடுக்கமாட்டாதது என்றதாயிற்று. [நெடுஞ்சிலை — (ஒருவரும் வளைக்க மாட்

டாமையால்) நீட்டிக்கிடந்த சிலை எதுவும், சிவபெருமானே எடுத்து வளைக்கத்தகும் பெரியவில் எனவும் தோன்றுகிறது. என — என் என்னும் இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த செயவெனெச்சம். யாரும் — முற்றும்மை. சாற்றுதும் — தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. நான்போய்ச் சொல்லுகிறேன் நான் போய்ச் சொல்லுகிறேனென்று விரைந்தார்கள் என்பது கருத்து. அளவடி நான்கா யமைந்தமையின் கலிவிருத்தம். ()

சனகனலந்திகழ்தசரதனுக்கோர்
துனைபரியானொருதூதனைவிட்டான்
தனையரொடுந்தவமாமுனியோடும்
வினையம்வல்லான்மதின்மிதிலைபுகுந்தான்.

(இ - ள்.) சநகன் - ஜநகமகாராஜன், நலந் திகழ் தசரதனுக்கு - உத்தமகுணம் விளங்குகிற தசரதமகாராஜனுக்கு, ஓர் துனைபரியான்-ஒரு விரைவான குதிரையுள்ள, ஒருதூதனை விட்டான் - ஒருதூதுவனை அனுப்பினான்; வினையம்வல்லான் - செய்தொழிலில் வல்லவனாகிய தசரதமகாராசன், தனையரொடும் - குமாரர்களோடும், தவமாமுனியோடும் - தவப்பெருமையுள்ள பெரிய வசிட்டமுனிவரோடும், மதில் மிதிலைபுகுந்தான்-மதில் அரணமைந்த மிதிலாநகரத்துள் பிரவேசித்தான்.

பின் ஜநகமகாராஜன் தசரதமன்னவனுக்குத் தூதவன்கையில் மணவோலை கொடுத்து விரைவிற்செல்லும்படி யனுப்ப, உடனே அத்தசரத சக்கிரவர்த்தி குமாரர்களாகிய பரதசத்துருக்கினர்களோடும், குருவாகிய வசிட்டமுனிவரோடும், சதுரங்கசேனைசூழ மிதிலைவந்துசேர்ந்தான்.

ஓர் - அதிக்த, ஒருதூதன் - நிகரில்லாதவன் என்பது பொருள். உம்—எண்ணும்மை. துனைபரி—வினைத்தொகை. பரியானொருதூதன்—பன்மொழிப் பண்புத்தொகை, வினையம்—காரியம் முதலிய வறிந்துசெய்யல். ([illegible])

தெள்ளமுதன்னவள்சீதையையன்பால்
வள்ளலிராகவன்மன்னிமணந்தான்
முள்ளெயிறுயிதழ்மூவரையும்போர்
வெள்ளிலைவேலவர்மூவரும்வேட்டார்.

(இ-ள்.) தெள்ளமுதன்னவள் சீதையை - குற்றமற்றுத்தெளிந்த அமுதத்தைப்போன்றவளாகிய சீதாதேவியை, வள்ளலிராகவன் - வள்ளலாகிய இராமசந்திரன், அன்பால் மன்னி மணந்தான் - அன்பொடு பொருந்திக் கலியாணம் செய்து கொண்டான்; முள்ளெயி றுயிதழ் மூவரையும் - (மயில் இறகின் அடி) முள்போன்ற பற்களையும் ஆய்ந்த [மேன்மையான] இதழையுமுடைய மற்ற மூன்றுபெண்களையும், போர்வெள்ளிலைவேலவர் - யுத்தத்துக்குரிய வெண்மையான இலைபோன்ற வேலாயுதமுடையவராகிய, மூவரும் வேட்டார் - தம்பிகள் மூன்றுபெயரும் மணம்புரிந்தார்கள்.

ஜநகராஜன் யாகத்துக்காக உழும்போது அப்பூமியிலகப்பட்டவளாகிய சீதையை இராமனும், அம் மன்னனுக்கு மனைவியிடம்பிறந்த ஊர்மிளையை இலக்ஷ்மணனும், சாங்காசிய புரிக்கரசனும் ஜநகமகாராசன் தம்பியுமான குசத்துவசன் புத்திரிகளிருவரில், மூத்தவளாகிய மாண்டவியைப் பரதனும், இளையவளாகிய சுருதிகீர்த்தியைச் சத்துருக்கினனும் விவாகஞ் செய்துகொண்டார்கள். திருப்பாற்கடலில் தோன்றின பெண்ணமுதாகிய ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியே சீதை என்பதற்குத் "தெள்ளமுதன்னவள்" என்றும், சநகன் வேள்விக்காகச் சாலையுழும்போது கலப்பை உழுசாலில் அகப்பட்டமையால் "சீதை" என்றும் கூறலாயிற்று.

வள்ளல்—வண்மை-பகுதி, ஈறுபோய், அல் - பகுதிப்பொருள் விகுதிபெற்று, சந்தியில் ள் இரட்டித்தது; வரையாது கொடுப்பவனுக்காதலால், பண்பாகுபெயர். மணந்தான் — பெயரடியாகப்பிறந்த தெரிநிலைவினைமுற்று. வேலவர்—பொருளடியாகப்பிறந்த பெயர்ப்பகுபதம்;— வேல் பகுதி, அர் -

விகுதி, அ - சாரியை. வேட்டார்—வேள் - பகுதி, ஆர்-விகுதி-ட் - இடைநிலை, சந்தியினால் ளகரம் டகரம் ஆயது. போர் வெள்ளிலை வேல் - வடித்துத்தீட்டித் தைலம் பூசுதல் வேண்டாது பொருவதினாலேயே வெண்மையாயிலைபோல் விளங்கும்வேல். மூவரும் — முற்றும்மை. 'ஆயிழை' எனப்பாடமிருக்கின் நலம். (கஉ)

நெறியினிலியாவருநேரிடும்வேலை
எறிசுடரார்மழுவேந்தனும்வந்தான்
குறியவனாகியவன்வில்வளைத்து
வறுமையிலாதவயோத்திபுகுந்தான்.

(இ - ள்.) யாவரும் நெறியினில் நேரிடும் வேலை - எல்லாரும் வழியி லெதிர்படுங் காலத்தில், எறிசுடரார் - வீசும் ஒளி நிறைந்த, மழுவேந்தனும் - கோடரி ஆயுதமுள்ள தலைவனாகிய பரசுராமனும், வந்தான் - (எதிர்த்து) வந்தான்; குறியவனாகியவன் - முன்வாமனனான இராகவன், வில்வளைத்து - அப்பரசுராமன் கொடுத்த வில்லைவளைத்து, வறுமையிலாத அயோத்தி புகுந்தான் - ஓர் குறையுமில்லாத அயோத்திமாநகரம் சேர்ந்தான்.

திருக்கலியாணம் முடிந்து தசரத சக்கிரவர்த்தி மக்களோடும் மருகிகளோடும் அயோத்திக்கு மீண்டேகுகையில் பரசுராமனெதிர்வந்து முன்ஹரிஹர யுத்தத்தில் தோற்றுப்போன வில்லை வளைத்ததிறல் அறிந்தேன், இந்த மகாவிஷ்ணு வில்லை வளையென்று கையில் கொடுத்தவுடன் வளைத்துக் கணை தொடுக்க, அதற்கு இலக்காகத் தம்தவமுழுமையும் கொடுத்து மயேந்திர பர்வதத்துக்கு மீண்டும் பரசுராமர் சென்றார். பின்பெல்லாரும் மகிழ்வோ டயோத்திசேர்ந்தார்கள். முன் தேவர்கள் ஹரிஹரர்களுக்குள் மேலானவன்யாவனென்று அறியும்படி மயனால் இரண்டுவில் நிர்மாணிப்பித்து, அவ்விருவருக்கும்போர்மூட்ட,தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி ஹரிஹரர்கள் இருவரும் எடுத்து யுத்தம் செய்கையில், சிவனார் தோல்வியடைந்தார். அவர் வில்லை நிமிவம்சத்தில் தேவராதனிடத்

தில் கொடுக்க, குலமுறையாய் ஜனகனால் பூஜிக்கப்பட்டுவந்தது. மற்றொன்று மகாவிஷ்ணுவினது வில்; பிருகுவம்சத்தில் இருசிக முனிவரிடம் கொடுக்க, பரம்பரையாய் ஜமதக்னிக்குக் கிடைத்துப் பரசுராமன் கைக்கு வந்தது. தான்வளைத்த விஷ்ணுவில்லை, இராகவன் வருணனிடத்தில் கொடுத்தார். பரசுராமன் க்ஷத்திரியரைக் கருவறுத்துப் பூமியைக் காசிப முனிவருக்குத் தானஞ்செய்து, தன் பரசுவை வீசியதினும் சமுத்திரம் ஒதுங்கினவிடமாகிய மகேந்திர மலைச்சாரலில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.

முன்னது முற்றும்மை, பின்னது இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை. எரிசுடர், ஆர்மழு,—இரண்டும் வினைத்தொகை. மழுவேந்தன் — இரண்டாம்வேற்றுமை உருபும்பயனும் தொக்கதொடர். குறியவன்—குறுமைப்பண்படியாகப் பிறந்தபெயர். ஆகியவன்—இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர். (கங.)

பாலகாண்டக்கதை முற்றிற்று.

II. அயோத்தியாகாண்டம்.

கலிவிருத்தம்.

அரியணைமீதிலிருந்தரசாளும்
வரிகழன்மன்னன்வசிட்டனைநோக்கா
உரியதவம்புரிவேனென்மகற்கே
விரிகதிர்மௌலிமிலைச்சுமினென்றான்.

(இ - ள்.) அரியணைமீதி லிருந்தரசாளும் - சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து இராச்சியாதிகாரம் செய்கிற, வரிகழல்மன்னன் - சித்திரமெழுதிய வீரகண்டையணிந்த தசரத மகாராஜன், வசிட்டனை நோக்கா - (தன்குருவாகிய) வசிட்டமுனியைப்பார்த்து, உரியதவம்புரிவேன் - முத்திக்கு உரிமையானதவம் செய்யக் கருதுகிறேன், (ஆதலால்), என்மகற்கே - என்மக னிராமனுக்கே, விரிகதிர்மௌலிமிலைச்சுமின் - பரவும் ஒளியுள்ள முடியை அணிவியுங்கள், என்றான் - என்றுசொன்னான்.

வரிகழல்—என்பதைக் கழல்வரி என மாற்றி வீரகண்டை கட்டிய எனவும் கொள்ளலாம்.

தசரதன் பரதனைக் கேகயதேசத் தரசனாகிய அவன் மாமன் யுதாசித்து அழைக்கச் சத்துருக்கனோடு கூட்டி யனுப்பி, சிலகாலஞ் சென்றபின், ஒருநாள் சிங்காதனத்தில் மந்திரி முதலானோர்சூழ வீற்றிருந்து, குருவாகிய வசிட்டமுனிவனைப் பார்த்து, முத்திபடையத் தவம்செய்ய விருப்பமும் ஆளுகையிற் சலிப்புமுண்டா யிருக்கிறது, முறைப்படி என்மகன் இராமனுக்கு இராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்யுங்கள் என்று பிரார்த்தித்தான்.

அரியணை—மூன்றும் வேற்றுமை யுருபும்பயனும் தொக்கது. சிங்கப்பதுமையால் தாங்கப்பட்ட ஆதனம். அரி—அரசனுக்கு உவமையாகுபெயராய், அவனுக்குரிய அணை என, நான்காம் வேற்றுமையும் கொள்ளலாம். மீதில்—பெயர்ச்சொல், ஏழாம் வேற்றுமை. வரிகழல்—வினைத்தொகை. நோக்கா—செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். ஏ—பிரிநிலை. மிலைச்சுமின்—முனிவர் மேன்மைபற்றிப் பன்மை என்றும், மந்திரிகளையுங் கூட்டியதனால் பன்மை என்றும் கொள்ளலாம். தவமே உரியது ஆதலின், உரிய என்று கூறலாயிற்று. (கச)

அன்னதுகூனியறிந்தனள்சொன்னாள்
கன்னன்மொழிக்குயில்கைகெயிகேட்டாள்
மன்னவநீமுன்னளித்தவரத்தா
லென்மகனுக்கரசீந்தருளென்றாள்.

(இ - ள்.) அன்னது கூனி அறிந்தனள் சொன்னாள்-அச்செய்தியைக் கூனியாகிய மந்தரை என்பவள் அறிந்து கைகேயிக்குச் சொன்னாள்; கன்னல் குயில்மொழி - கரும்புபோன்ற சுவையும் குயிலின் குரல்போன்ற இனிமையுமுள்ள மொழியையுடைய, கைகெயிகேட்டாள் - கைகேயி என்னும் மனைவி கேட்டு, மன்னவ - வேந்தனே! நீ முன் அளித்த வரத்தால்-

நீ முற்காலத்தில் கொடுத்த வரங்களால், என்மகனுக்கு அரசு ஈந்தருள் - என்மகன் பரதனுக்கு அரசாட்சி கொடுத்தருள்க, என்றாள் - என்று கூறினள்.

கைகேயியின் தாதியாய்க் கூனியாகிய மந்தரை, இராமன் பட்டாபிஷேகம் அறிந்து கைகேயிக்குச்சொல்ல, அவள் உடனே தசரதசக்கிரவர்த்தியைப் பார்த்து, சம்பராசரயுத்தத்தில் நான்செய்த சாரதித்தனத்துக்காகப் பிரதி இரண்டுவரம் நீ கொடுத்தாயன்றோ, அதனால் என்மகன் பரதனுக்கு அரசாட்சி அளித்து இராமனைக் காட்டுக்குத் தவஞ்செய்ய அனுப்பவேண்டுமென்று கூறினள்.

கூனி—குரூபிகளுக்குத் துர்ப்புத்தி என்று சாமுத்திரிகலக்ஷணம் சொல்வார்கள் ஆதலினாலும், இளமையில் இராமன்விளையாட்டாக உண்டையைக் கூன்மேல் எய்தது பற்றிப் பகை கொண்டிருந்தலாலும், இம்மந்தரை துர்ப்புத்தியால் கலகம் செய்தாள்.

நீ அளித்த என்பது—நீயாய் பிரதியுபகாரமாக் கொடுத்தது ஆகையால் மறுக்கொணாது, என்பதைக் குறித்தது. அறிந்தனள், கேட்டாள்,—தெரிநிலை முற்றெச்சங்கள். கன்னல், குயில்,—இரண்டும் பயனுவமை. (கரு)

வடிவுடைமன்னன்மயங்கினன்வீழ்ந்தா
னிடிகழல்வீரனிராகவனின்றே
நெடில்படுகானகமீபுகுகென்றே
கொடியவள்சீரைகொடுத்தனளன்றே.

(இ - ள்.) வடிவுடை மன்னன் - அழகுடைய தசரத சக்கிரவர்த்தி, மயங்கினன் வீழ்ந்தான்-அறிவு சோர்ந்து விழுந்தான்; இடிகழல் வீரனிராகவன் - வீரகண்டை அணிந்த வீரனாகிய இராமன், இன்றே - இப்பொழுதே, நெடில்படு கானகமீ - நெடுங்கானத்தில், புகுகென்று - செல்லக்கடவன் என்று சொல்லி, கொடியவள் - கொடுமையுள்ள கைகேயி, அன்றே சீரை கொடுத்தனள் - அப்பொழுதே மரவுரி கொடுத்தாள்.

வரங்கேட்டவுடன் ஒன்றும் தடைசொல்ல மாட்டாதவனாய்த் தசரதன் புத்திரசோகத்தால் மூர்ச்சித்துக் கிடக்க, கைகேயி இராமனை வரவழைத்து நான் கேட்டவரத்தில் ஒன்றால் உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பவும் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யவும் அமைந்து, அது சொல்லமாட்டாமல் பிதா மயங்கிக் கிடக்கின்றனர். இப்பொழுதே தவவேட முள்ளவனாய்க் காட்டுக்குச் செல்லென்று இரக்கமில்லாமல் தன் கையினால் மரவுரியும் கொடுத்தாள்.

இன்றே என்பது தாமதிக்கின் சக்கிரவர்த்தியே வாக்குத்திரும்புவானோ, அன்றிப் பரதனேவந்து இசையானோ, ஏதுவருமோவென ஐயுற்றனள் என்று குறிப்பிக்கின்றது. வேறு இராச்சியங்கள் பிடித்து அரசாளாமைக்குத் தவவேடம் பூணச் சீரைகொடுத்தனள் என்பதும், இராமன் வடிவும் குணமும் கண்டும் இரக்கமில்லாமல் கூறியதும் சீரைகொடுத்ததும் தோன்றக் கொடியவள் என்றார். அயோத்திக்கு அணுகவிருக்கின் மீண்டும் அரசாளநேரும்என்று நினைத்து 'நெடிப்படுகானகமீ' என்றாள். இன்று, அன்று—பெயர்ப் பொருளாகிய விடைச்சொல். ஏ - தேற்றம். புகுக என்னும் வியங்கோ ளீற்றகரம் தொகுத்தலாயிற்று. (கசு)

மலர்க்குழலாளொடு வார்சிலைவன்கை
இலக்குவனோடும் இராகவனன்றே
அலக்கணுறாம லயோத்திகடந்தே
நலக்குறுகங்கை நறுங்கரைவிட்டான்.

(இ - ள்.) மலர்க்குழலாளொடு - பூவையணிந்த கூந்தலையுடைய ஜானகியோடும், வார்சிலைவன்கை இலக்குவனோடும் - நீண்ட வில்பிடித்த வலியமைந்த கையையுடைய இலக்ஷ்மணனோடும், இராகவன்-ஸ்ரீராமபிரான், அலக்கண் உறாமல்-மனதில் வருத்தம் (சிறிதும்) அடையாமல், அன்றே அயோத்திகடந்து-அப்பொழுதே அயோத்தி நகர்தாண்டி, நலக்குறு-நல்வினைக்குப் பொருந்திய கங்கைநதியினுடைய, நறுங் கரை விட்டான் - மணம் வீசும் தீரத்தில் சேர்ந்தான்.

உடனே இராமபிரான் சீதையும் இலக்ஷ்மணனும் பிரிவாற்றுமற் கூடவரக் கூட்டிக்கொண்டு மனக்கலக்கம் சிறிதுமின்றி அயோத்தி நகரம்தாண்டி, மந்திரிகளையும் மன்பதைகளையும் திருப்பிவிட்டு, புண்ணிய தீர்த்தமாகிய கங்காநதிக்கரையிற் சிருங்கிபேரபுரத்திற் சேர்ந்து, வேடர்க்கரசனுன குகன் உபசரிக்க அவனைத் தழுவிக்கொண்டு, தம்பி முறைகொண்டாடி, அவன் புல்லாற்செய்த படுக்கையில் படுத்து, இராத்திரியை நீத்தான்.

மலர்க்குழலாள் என்பதனுல் மலர்வாடாமல் அரண்மனையிலிருக்கத்தக்கவள் என்பதும், வார்சிலைவன்கை என்பதனுல்பெருமாளுக்குக் காவல்செய்ய ஆயுதபூர்த்தியும் புஜபலமும்உடையவன்என்பதும், தோன்றுகின்றன. தானுளுவதிலும் பரதனுளுவதில் உவப்பினுலும், இயற்கையான சற்குணங்களாலும், இராமனுக்கு அலக்கணில்லை; மற்றிருவர்க்கும் இராமனே டிருப்பே யின்பமாதலினுலும் அலக்கணில்லை. நலக்கு—சாரியைவிகற்பமாதலால் அத்துச்சாரியை பெறவில்லை. கோட்டுப் பூவும் கொடிப்பூவும் கயப்பூவும் கமழுங்கானநறுங்கானம். வார்சிலை—வினைத்தொகை. வன்கை—பண்புத் தொகை; உரிச்சொல்லாதலால் னகரம் திரியவில்லை- (௧௭)

அங்கைநெடுங்குக னம்பிவிடப்போய்க்
கங்கைகடந்தொரு கங்குலினங்கோர்
சங்கையின்மாமுனிசாலையினண்ணிக்
கொங்கலர்சித்திர கூடமடைந்தார்.

(இ - ள்.) நெடு அங்கை குகன் - நீண்ட அழகிதான கையையுடைய குகனென்பவன், அம்பிவிடப்போய் - ஓடஞ்செலுத்த அதில் ஏறிப்போய், கங்கைகடந்து - கங்கைநதி தாண்டி, ஒரு கங்குலின் - ஒருநாளிரவில், அங்கு - அவ்வனத்தில், சங்கையில் மாமுனி - (தத்துவமுணர்தலில்) ஐயமில்லாத பெருமை பொருந்திய பரத்துவாசமுனிவருடைய, ஓர்சாலையில் நண்ணி-ஒரு பர்ணசாலையிற்சேர்ந்து (இருந்து), கொங்கு அலர் சித்திர

கூடம் - மணம் பரவும் சித்திரகூடபர்வதத்தில், அமைந்தார் - சேர்ந்தார்.

குகனென்பவன் ஓடம்செலுத்த அதில் ஏறிக் கங்கைக்கரை தாண்டி, குகனால் ஆலம்பால் அழைப்பித்துத் தம்பியும் தானும் ஜடைதரித்துக்கொண்டு, தான் முன்னும் சீதைநடுவனும் தம்பி பின்னுமாய்ச் சென்று, பரத்துவாசமுனிவ ராச்சிரமத்திலிருந்து சித்திரகூடபர்வதஞ் சேர்ந்தார்கள்.

குகன்கைக்கு நெடுமையாவது, கைங்கரியத்தில் விசேஷப் பட்டிருத்தல். சித்திரகூடம்—காட்சிக்கழகுடைய சிகரமுள்ளது. விட-காரணப்பொருள்படும் செயவெனெச்சம். (கஅ)

சித்திரகூடம டைந்தனர்சென்ற
தத்தனறிந்தன ளுருயிர்விட்டான்
வித்தகமாமுனி மெய்ப்பரதற்கே
உய்த்தனனோலையு ணர்ந்திவண்வந்தான்.

(இ-ள்.) சித்திரகூடம் சென்றனர் அடைந்தது - (இவர்கள்) சித்திரகூட பர்வதம்போய்ச் சேர்ந்ததை, அத்தன் அறிந்தனன் - தந்தையாகிய தசரத சக்கிரவர்த்தி அறிந்து, ஆர் உயிர் விட்டான் - அருமையான (தன்) பிராணனைவிட்டான்; வித்தகமாமுனி- அறிஞனாகிய வசிட்டமாமுனிவன், மெய்பரதற்கு- உண்மையுள்ள பரதாழ்வானுக்கு, ஓலை உய்த்தனன் — (வரும்படி) ஓலை அனுப்பினான்; உணர்ந்து இவண் வந்தான் - அறிந்தவுடன் (பரதாழ்வான்) இவ்வயோதிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

தசரத மஹாராசன் முற்காலத்தில் பாலியத்தில் தான் வேட்டைக்குச் சென்றபொழுது நதியில் ஓர் முனிகுமாரன் கமண்டலத்தில் தண்ணீர் மொள்ளுமொலியை யானை தண்ணீர் குடிக்கு மொலியென்றெண்ணிச் சப்தவேதி என்னும் அஸ்திரத்தை விட அக்கணை பட்டு அவன் இறக்கையில் கண்ணில்லாத தாய் தந்தையருக்குத் தன் செய்தி சொல்லும்படி சொன்னதினால், அங்ஙனம் அரசனும் அவர்க்கறிவிக்க, அவர்கள் எங்களைப்போல்

நீயும் புத்திர சோகத்தா லிறக்கக்கடவை என்று சபித்து, நீக் குதித்தார்கள். அதனால் இராமன் சித்திரகூடம் சேர்ந்தசெ ய்தி தசரதனறிந்து அங்ஙனமே சொல்லி இறந்தான். பின் வசிட்ட முனிவன் பரதனுக்கு அரசன் மரித்தது முதலான செய்தி எழுதாமல் விரைவில் வரும்படி மாத்திரம் எழுதி அனு ப்ப, தீக்கனவுகண்டு கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பரதன் உட னே அயோத்தி வந்து சேர்ந்தான்.

அடைந்தனர் என்பதிலுள்ள முற்று விகுதியை சென்றது என்னும் தொழிற்பெயரின் பகுதிக்கும், இதன் தொழிற்பெயர் விகுதியை முற்றின் பகுதிக்கும், பிரித்துக்கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்; இது விகுதி பிரித்தலாம். இவண்—இன்று இங்கு என்பனபோன்ற இடைச்சொல். (கக)

வேறு.

மன்னனுக்கும கனுக்குமுற்றவா
றன்னைகூறவ றிந்தனனாதலால்
என்னபாவிசெய் தாயென்றிரங்கினான்
றன்னைமாமுனி தான்வந்துதேற்றினான்.

(இ-ள்.) மன்னனுக்கும் மகனுக்கும் உற்ற ஆறு - தசரத சக் கிரவர்த்திக்கும் மகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கும் நேர்ந்த விதத் தை, அன்னை கூற அறிந்தனன் ஆதலால்-(தன்) தாயான கை கேயி கூற அறிந்தான் ஆகையால், பாவி-பாவம் செய்தவளே, என்ன செய்தாயென்று - என்ன கொடுமை செய்தாயென்று, இரங்கினான் தன்னை-அழுது துக்கித்த பரதனை, மாமுனிவந்து தேற்றினான் - பெருமையுள்ள வசிட்ட முனிவன் வந்து ஆற்றி னான்.

பரதன் வந்தவுடன் கைகேயி இராமன் காட்டுக்குச் சென்ற தும், அந்தத் துக்கத்தினால் தந்தை இறந்ததும், தனக்குப் பட் டாபிஷேகமும் சொல்ல, பாவீ! என்னசெய்தாயென்று வெறு த்துப் புலம்புகையில், வசிட்ட முனிவன் துன்பத்தைச் சிறி தாற்றிப் பின் செய்த்தகும் கருமங்களைச் செய்யக் கூறினான்.

உம் — எண்ணும்மை. என்ன — வினைக்குறிப்புமுற்று லணையும் பெயர். தான்—அசைநிலை. பரதன்தன்னை—தன் - சாரியை. (உ0)

இன்னதந்தையை யீமத்திலேற்றினன்
பின்னைமாமுடி சூடெனப்பேசினர்
பன்னுமாலைப்ப ரதனிராகவன்
தன்னைநாளைத்த ருவனென்றோதினன்.

(இ - ள்.) பன்னுமாலைபரதன் - புகழப்படும் மாலை சூடிய பரதாழ்வான், இன்ன தந்தையை - இவ்வண்ணம் மரணமடைந்த தந்தையாகிய தசரத சக்கிரவர்த்தியை, ஈமத்தில் ஏற்றினன்-மயானத்தில் சிதையில்வைத்துச் சம்ஸ்காரம் செய்தான்; பின்னை - பின்பு, மாமுடி சூடென பேசினர் - பெருமையுள்ள இராச்சியாபிஷேகத்தை அணிந்துகொள் என்று (மந்திரி முதலானோர்) கூறினர்; இராகவன்தன்னை - இராமனை, நாளைத் தருவன் என்று-நாளையே அழைத்து வருகின்றேன் என்று, ஓதினன் - (அவர்களுக்குச்) சொன்னான் (பரதன்.)

இவ்வாறு சத்தியத்துக்கு உயிர் தோற்ற தன் தந்தையாகிய தசரத சக்கிரவர்த்தியை, பல வாத்தியங்கள் முழங்கச் சிறப்போடு சிவிகை ஏற்றி மயானம் கொணர்ந்து விதிப்படி சிதையில் வைத்துத் தகனஞ்செய்து, பின் மற்றக்கருமங்களும் பூர்த்திசெய்து, பல தானங்கள் வழங்கி முடிந்தபின்பு, அங்குள்ள மந்திரி முதலானோர் இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, மூத்தவனும் குணவானுமான இராமனிருக்க யான் முடிசூடத் தகுதியுள்ளேனல்லேனென்று பரதன் மறுத்து, ஸ்ரீராமபிரானை விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு வந்து அவர்க்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கின்றேன் என்று சொன்னான்.

பின்னை—ஐகாரச்சாரியை பெற்ற இடைச்சொல். தன்—சாரியை. இராமன்—சரணம் புகுந்தவரிடத்தில் மிக்க அன்பு உள்ளவனாதலின், தான்சரணம் புகுந்தால் வருவதுசித்தம் என

நினைத்து நாளைத்தருவன் என்று துணிந்து கூறினன். என்று—வினைப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல். (உக)

சடையும்வற்கலை யுந்தரித்தாங்கிரு
புடையுமன்னருந் தாயரும்போயினர்
இடையகங்கைக்குக னொடுமேறிப்போய்
கொடிகொள்சித்திர கூடஞ்சென்றெய்தினன்.

(இ-ள்.) ஆங்கு - இராமன் தரித்ததுபோல், சடையும் வற்கலையும் தரித்து - சடைமுடியும் மரவுரியையும் தரித்துப் (பரதன்செல்ல), இருபுடையும் - இரண்டு பக்கத்திலும், மன்னரும் தாயரும் போயினர்-அரசர்களும் தாய்மாரும் (சூழ்ந்து) சென்றார்கள்; இடைய கங்கை - வழியிடையிலுள்ள கங்கா நதியை, குகனொடு ஏறிப்போய் - குகனால் ஓடம் ஏறிச்சென்று, கொடிகொள் சித்திரகூடம் - பிரசித்தமாகிய சித்திரகூட பர்வதத்தை, சென்று எய்தினர் - போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஸ்ரீராமபிரான் சடையும் மரவுரியும் தரித்திருப்பதுபோல் தானும் தரித்து, உடனே சேனையோடும் மந்திரி முதலியவரோடும் அரசரோடும் தாய்மாரோடுங் கூடப்புறப்பட்டுக் கங்கைக் கரைக்கு வர, இவன் இராமனுக்குப் பகைவன், காட்டிலும் இராமனை நிற்க ஒட்டாமல் துரத்தப்போகிறான் என்று குகன் ஐயமுற்று எதிர்க்க முயன்று, பரதனைக் கண்டவுடன் மனந் தெளிந்து, ஓடம்விட்டுக்கங்கையைக்கடத்த, தாண்டிச்சென்று சித்திரகூட பர்வதத்தைச் சேர்ந்தான்.

கொடி—பிரசித்தியை உணர்த்துவதோர் குறிப்புச்சொல்; அல்லது கொடிகளால் வேய்ந்த மண்டபங்கள் பல அமைந்தது எனவும் கொள்ளலாம். (சித்திரம்—ஆச்சரியமான, கூடம்—முடி.) பார்ப்பவர்க்கு வெகுவியப்பு தோன்றும் முடிகளுடையது. புடையும் — முற்றும்மை. இடைய — குறிப்புப்பெயரெச்சம். ஒடு—ஏதுப்பொருளில் வந்தது. (உஉ)

வையமாளுடையா னைவணங்கிப்பின்
ஐயன்வான மடைந்ததுகூறினான்
ஐயகோவென்ற ரற்றியிராகவன்
கையினாலக்க டன்கழித்தானரோ.

(இ-ள்.) வையம் ஆளுடையானை வணங்கி-எல்லாவுலகையும் அடிமையாக உடைய ஸ்ரீராமபிரானைத் தொழுது, பின் ஐயன் வானம் அடைந்ததும் கூறினான்-பின்பு பிதாவாகிய தசரதசக்கிரவர்த்தி திருநாடடைந்ததும் சொன்னான்; ஐயகோ என்று அரற்றி-ஓ ஐயனே என்று அலறிப்புலம்பி, இராகவன் கையினால் அக்கடன் கழித்தான் - இராமன் கைகளினாலே அச்சடங்குகளை முடித்தான்.

எவ்வுலகும் அடிமையாகவுடைய ஸ்ரீராமனைப் பரதாழ்வான் தொழுது, தசரதசக்கிரவர்த்தி திருநாடடைந்தது கூறினான். அதுகேட்டு இராகவன் சிறிதுநேரம் புலம்பி பின் தசரதனுக்கு எல்லாச்சடங்கும் செய்து முடித்தான்.

பொருட்செல்வம் வனத்தின்மையால் நீர்க்கடனும் பிண்ணாக்குப்பிண்டமும் செய்து சடங்குமுடித்ததனால் கையினால் என்றார். ஆர்ய என்னும் வடமொழி பிராகிருதத்தில் அய்ய என்றாகித் தமிழில் ஐய என வழங்குகின்றது. ஹா=கோ—இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். அரோ - அசைநிலை. (௨௩)

ஆதிமாமுடி சூடென்றடிதொழப்
போதியேழிரண் டாண்டுபொறுத்தியென்
றேதமின்றியி ராகவன்கூறலும்
பாதுகங்கொள்ப ரதனும்போயினான்.

(இ - ள்.) ஆதி மா முடி சூடு என்று - பழமையாய்க் குலமுறையில் வந்த பெரிய கிரீடத்தைத் தரித்துக்கொள் ளென்று (வேண்டி), அடிதொழ - திருவடியைப் (பரதன்) சரணம்புக, ஏழ் இரண்டு ஆண்டு பொறுத்தி - பதினாலுவருஷம் பொறுத்துக்கொள்; போதி என்று-அயோத்திக்குப்போ என்று, ஏதம் இன்றி இராகவன் கூறலும் - மனதில் களங்கமில்லாமல் இராமன் அருளிச்செய்தவுடன், பரதனும் - பரதாழ்வானும், பாது

கம்கொள் - திருவடிநிலையைப்பெற்றுக்கொண்டு, போயினன்-(அயோத்திபோய்ச்) சேர்ந்தான்.

மறுமுதல் தொன்றுதொட்டுவந்த பெருமையுள்ள அரசமுடியைக் குலமரபின்படி மூத்தோனாகிய நீயே அணிந்து இராச்சியபாரம் செய்யவேண்டுமென்று பரதாழ்வான் சரணகதிபண்ண, ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையைப் பொய்யனாக்குவது நமக்கு அறமல்ல ஆதலின், பதினான்குவருடம் சென்றவுடன் யான் வருகிறேன், நீ அயோத்திக்குச்செல் என்றுசொல்ல, பரதன் அந்தப்பாரம் தேவரீர் திருவடிக்கே இருக்கவேண்டும் என்று பலவாறு வேண்டிக்கொள்ள பக்தவச்சலன் அவ்வாறே பாதுகம் அளிக்க, அதைப் பெறுப்பேறாகப் பெற்றுத் தலையில் முடிபோல அணிந்துகொண்டு அயோத்திபோய்ச் சேர்ந்தான்.

ஆதிமுடி — சூரியன்போன்ற முடியென்றும் பொருள்படும். சூடு — இவ்வேவல்வினை இங்கு வேண்டிக்கோடலில் வந்தது. நிதிகொள்வதுபோல் தேவதேவர்க்கு மெட்டாத்திருவடிநிலையைப் பெறுப்பேறாகக் கொண்டமைதோன்ற கொள் என்றும் கூறினர். [வினை - சூ - ௩௨.] ல் இலேசினால் கொள் என்னும் முதனிலை வினை எச்சப் பொருட்டாய் வந்தது. (௨௪)

அயோத்தியாகாண்டக்கதை முற்றிற்று.

III. ஆரண்யகாண்டம்.

விடங்கொள்வேற்கைவி ராதனைவீட்டிப்போய்த்
தடங்கொள்வீடு சரபங்கனுக்களித்
தடங்கவாவம கத்தியன்றந்தபின்
இடங்கொள்பஞ்சவ டியிற்சென்றெய்தினான்.

(இ - ள்.) விடங்கொள் வேல் கை விராதனை - விஷம் பூசிய வேலாயுதத்தைக் கையில்தாங்கியவிராதன் என்னும் அரக்கனை, வீட்டிப்போய் - கொன்று (அப்புறஞ்) சென்று, சரபங்கனுக்கு தடம்கொள் வீடு அளித்து-சரபங்கமாமுனிவருக்கு விசாலமுள்ள மோக்ஷத்தைக்கொடுத்தருளி, அகத்தியன் ஆவம் அடங்க

தந்தபின் - அகஸ்தியமாமுனிவன் அம்பறாத்தூணிகளையும்(வில் தண்டு வாள் முதலானவைகளைக்) கொடுத்த பின்பு, இடங்கொள் பஞ்சவடியில் - விசாலமான இடமுள்ள பஞ்சவடி என்னுமிடத்தில், சென்று எய்தினர் - போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

பரதன் அயோத்திக்குச் சென்றபின்பு இராமன் இவ்விடத்திருந்தால் அயோத்தியிலுள்ளார் அடிக்கடி வருவார்களென்று நினைத்துத் தண்டகாரணியம் போகும்நெறியில் தம்பியும்சீதையும் தானும் அத்திரி மகாரிஷி ஆச்சிரமம் சென்று அவர் பத்தினியாகிய அநசூயை ஜானகிக்கு அணிகளும்பட்டாடைகளும் அளித்துப் அலங்கரிக்கப்பெற்றுத் தண்டகாவனம் புகுந்தவுடன் தும்புரு என்னும்பெயருள்ள கந்திருவன், குபேரன்சாபத்தினால் இராக்ஷதனாய் விராதன் என்னும் பெயர் பெற்று வனத்தில் திரிபவன், சீதையைத் தூக்கிக்கொள்ளக்கண்டுஇராமலக்ஷ்மணர்கள் எதிர்க்க அவனைவிட்டு இவர்கள் இருவரையும் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல, தோள்களைவெட்டிக் கொன்றுவிட்டு அவன் தன் பிறப்பையுணர்த்தி வேண்டிக்கொண்டபடி பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துவிட்டுச் சரபங்கமுனிவர் ஆச்சிரமம் சேர்ந்தபோது இந்திரன் அம்முனிவரைத் தேவலோகத்துக்கும் பிரமலோகத்துக்கும் எழுந்தருளப் பிரார்த்திக்க அவர் விரும்பாமல் ஸ்ரீராமபிரான் சேவைக்குக் காத்திருந்து அவர் எழுந்தருளினவுடன் சேவித்து எதிரில் அக்கினிப்பிரவேசம்பண்ணி மீளாப்பதமடைந்தார். அவர்க்கு மோக்ஷம் கொடுத்தபின்பு வாலகில்லியர்கண்டு மகிழ அகத்தியர் ஆச்சிரமம்சென்று முன் வருணனிடத்தில்கொடுத்த வில்லும், தூணீரமும், வாளும், தண்டும் அவர் தரப்பெற்றுக்கொண்டு வழியில் சடாயு என்னும் கழுகுக்கரசாகிய தம் தந்தையின் நண்பனைத் தரிசித்துப் பஞ்சவடி சேர்ந்தார்கள். அரக்கன்போல் ஆயுதமும் கொடியது என்பது தோன்ற விடங் கொள்வேல் என்றும், மற்றெல்லா வுலகங்களின் அளவினும் மும்மடங்குற்றது [திரிபாத் விபூதி] என்று தோன்றத் தடங்கொள் என்றும், மனதுக்கின்பம்தருமிடமுள்ளதாதலால் இடங்கொள் என்றும், கூறினர்.

பஞ்சவடி—ஐந்து ஆலமரத் தொகுதியுள்ள தோரிடம், அது அகண்ட கோதாவரிக்கரையில் நாசிகாத்திரியம்பகத்துக்குச்சமீபத்தில் உள்ளது. வீட்டி—பிறவினை யிறந்தகாலவினையெச்சம். வீடு—முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர். ஆவம் என்பது மற்ற வில்முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். "ஒருமொழியொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே." [பொது - சூ - எ.] (உரு)

மங்கைசூர்ப்ப நகைப்பெயர்மாதரான்
கொங்கைநாசி குழையோடரிந்தபின்
அங்கயிற்றன் வயிறத்தாவெனக்
கங்குழல்வாழ்க்கைக் கரனுக்குரைசெய்தாள்.

(இ - ள்.) மங்கை சூர்ப்பநகைப்பெயர் மாதராள் - மங்கைப்பருவமுள்ள சூர்ப்பநகை என்னும் பெயரினளாகிய அழகுள்ள பெண்ணினுடைய, கொங்கை நாசி குழையோடு அரிந்த பின் - தனங்களையும் மூக்கையும் காதையும் அறுத்தவுடன், அங்கையில் தன்வயிறு அலைத்து - கைகளால் தன்வயிற்றில் அறைந்துகொண்டு, ஆ என - ஆ வென்று அழுது, கங்குல் வாழ்க்கை கரனுக்கு உரைசெய்தாள் - இரவில் சஞ்சரிக்கும் தன்மையுள்ள கரன் என்னும் அரக்கனுக்குச் சொன்னாள்.

அங்கு இராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பநகை என்பவள் இராமலக்ஷ்மணர்கள் அழகுகண்டு வியந்து, தெய்வப்பெண் போல் அழகும் பருவமுமுள்ள பெண்வேடம்கொண்டு வந்து தன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி யிராமனைப் பிரார்த்திக்க அவன் எனக்கு மனைவி யிருக்கின்றன ளாகலின் என் தம்பியிடம் செல்லென அவனிடம்சென்று வேண்ட யான்சேவகன் என்றும் அரசனையே விரும்பு என்று சொல்லஅங்குமிங்கும் திரிந்து இயலாமையால் சீதையிருப்பதனாலன்றோ என்னை அவன் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளவில்லை என்று ஜானகியை விழுங்குதற்குத் தூக்கமுயல, அதுகண்டுபெருமாள் கட்டளைப்படி இளையோன் மூக்கு முலை காதுகளை அறுத்துவிட்டான். அவள், ஓ என்று கதறி வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு தனக்கு அண்ண

னுகிய கரன் என்பவனிடத்தில் சென்று தன்னைக்கண்டு அவர்கள் மயங்கினதாகவும் தானியலாமையின் மூக்கு முதலியறுத்ததாகவும் உரைத்து அழுதாள்.

ஜனஸ்தானம் கரனிருக்கும் பட்டணம்; அதுதான் முன்சொன்ன நாசிகாத்திரியம்பகம்.

மாதராள்—அழகுள்ள மங்கைவேடம் பூண்டதை குறிப்பிக்கின்றது. சூர்ப்பநகை—முறம்போல் நகமுள்ளவள். கை அகம் என்பது அகங்கை என மாறினது இலக்கணப்போலி. அகங்கை—அங்கை எனச்சந்தியில் ஆயிற்று (மெய்புணர்-சூ-கக.) ஆ—இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். (உக)

கரனுந்தூடண னுங்கலினப்பரித்
திரிசிராவுஞ் சினப்படைக்கூட்டமும்
வரனிராமன்கை மாண்டதெல்லாங்கடி
துரைசெய்தாட்சென் றிராவணற்கோடியே.

(இ-ள்.) கலினப்பரி - கடிவாளம் பூட்டிய குதிரைச் சேனையுள்ள, கரனும் தூடணனும் திரிசிராவும்-கரன் தூடணன் திரிசிரன் என்னு மூவர்களும், சினப்படை கூட்டமும் - பராக்கிரமமுள்ள சேனைத்திரளும், வரன் இராமன்கை மாண்டது எல்லாம்-உத்தமனுகிய ஸ்ரீராமபிரான் ஒருவன் கையினுல் எல்லா மிறந்ததை, கடிது ஓடி சென்று-விரைவாக ஓடிப்போய், இராவணற்கு உரைசெய்தாள் - இராவணனுக்குச் சொன்னுள்.

கரன் தூஷணன் திரிசிரசு என்னும் இராக்கதத்தலைவர்களும் பதினுலாயிரம் ரதாதிபதிகளும் அவர்கள் சேனைகளோடு வந்து எதிர்க்க இளையபெருமாளைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டு ஸ்ரீராமபிரான் தனியாய்நின்று வில்வளைத்துப் பல கணைகள்தொடுத்து அள்விடற்கரிய அரக்கர் சேனைகளையும் சேனுபதிகளையும் தலைவர்கள் மூவரையும் கொன்றுவிடச் சூர்ப்பநகை இலங்கைக்கோடி இவை எல்லாம் இராவணனுக்குச் சொன்னுள்.

வரன் — சாமுத்திரிக லக்ஷணப்படிச் சிறந்தவன். உம் — எண்ணும்மை. மாண்டது — தொழிற்பெயர். கடிது—குறிப்பு முற்று ; வினையெச்சமாய் சென்றாள் என்பதற்கு உரியாய் நின்றது. (உஎ)

சீதைமற்றவன் றேவியைக்கொண்டியான்
போதலுற்றென் புகுந்ததிதென்றலும்
காதலுற்றனன் காண்குறுமாசையான்
மாதுலற்கொரு மாற்றஞ்சென்றோதினன்.

(இ-ள்.) அவன்தேவி சீதையை - மேற்கூறிய இராமன் தேவியாகிய சீதையை, யான் கொண்டுபோதல் உற்றேன் - எடுத்துக்கொண்டுபோகத் தொடங்கினேன் ; இது புகுந்தது என்றலும்-இந்தப்பங்கம் சம்பவித்தது என்று சூர்ப்பநகை சொன்னவுடன், காதல் உற்றனன் - ஆசைகொண்டு, காண்குறும் ஆசையால் - சீதையைக்காணவேண்டும் என்கிற ஆசையினால், சென்றுமாதுலற்கு ஒருமாற்றம் ஓதினன் - போய் மாமனாகிய மாரீசனுக்கு ஒருபேச்சுக்கூறினன்.

அப்படிப்பட்ட வல்லமையும் அழகுமுள்ள இராமனுக்கு மனைவியாகிய சீதையை உனக்காகக் கொண்டுவர எடுத்துக்கொள்வதற்கு முயன்றேன் இந்தச்செவி மூக்கு முதலிய அறுப்புணல் ஆகிய பங்கம் தனக்குச் சம்பவித்தது என்று சூர்ப்பநகைசொல்ல, இராவணன் சீதைமேல் காதல்கொண்டு மாரீசனிடத்துக்குக்குப்போய் சீதையைக்கொண்டுவருவதற்கு நீ துணையாய் நின்று அதற்கேற்ற உபாயஞ் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னான்.

தேவியை என்பதில் உள்ள ஐ உருபை சீதை என்னும்சொல்லுக்குக் கூட்டி உரைக்கலாயிற்று. காண்குறும்—காண்கு—குச்சாரியைபெற்ற முதனிலைத் தொழிற்பெயரோடு உறு-துணைவினை சேர்ந்து, அனைத்துமோர்பகுதியாய், உம் - விகுதிபெற்றது ; செய்யும் என்னும் பெயர் எச்சம். (உஅ)

மறுத்துணர்த்தினன் மாமன்மாரீசனும்
வெறுத்துரப்பினன் வெஞ்சொலிராவணன்
பொறுத்திநீயெனப் பொன்னிளகவ்வியாய்
நிறுத்தசீதை நிலையிற்சென்றெய்தினான்.

(இ-ள்.) மாமன் மாரீசனும் மறுத்து உணர்த்தினன் - மாமனாகிய மாரீசன் என்பவனும் (நீமுயல்வது தகுதியல்லவென்று) மறுத்து அறிவுறுத்தினன்; வெஞ்சொல் இராவணன் வெறுத்து உரப்பினன் - கடுமையான சொல்லையுடைய இராவணன் வெறுத்துவெருட்டினான்; (பின்பு) நீபொறுத்தி என - நீபொறுத்துக்கொள் என்று (இராவணனுக்குச்) சொல்லி, பொன் இள நவ்வியாய் - இளமையாகிய பொன்மானாய், நிறுத்த சீதை நிலையில் - சீதை இருந்த இருப்பிடத்தில், சென்று எய்தினான் - போய்ச் சேர்ந்தான் (மாரீசன்.)

மாரீசன் இராவணன் சொன்னதற்கு நான் இராமன் திறல் அறிவேன்; நான் பட்டவன், உனக்கு இம்முயற்சி வேண்டாம் என்று புத்திசொல்லி மறுக்க, இராவணன் கேளாமல் வாளுருவிக்கொண்டு வெருட்ட, பயந்து பொன்மான் வேடம்பூண்டு சீதை இருக்கும் ஆச்சிரமத்துக்கு அருகில் சென்றான்.

மாரீசனும் - உம்-முன் மாலியவான் முதலினோர்புத்திசொன்னதைத் தழுவினமையால் இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை. உரப்பு - பகுதி, அன் - விகுதி, இன் - இடைநிலை, உகரக்கேடு சந்தி சேர்ந்து உரப்பினன் என்றாயது. (௬௨)

கண்டுசீதை கவர்ந்துதாவென
அண்டர்கோனு மதன்பின்னாேகினான்
கொண்டமாயை யறிந்துகொலைசெய்தான்
ஒண்டொடீஇயிளை யோயென்றுரைத்ததே.

(இ-ள்.) சீதை அதுகண்டு கவர்ந்து தா என - ஜானகி அந்தமானைக்கண்டு பிடித்துத் தாவென்று சொல்ல, அண்டர்கோனும் அதன்பின்னர் ஏகினான் - தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இராமசந்திரனும் அம்மானின்பின்னே சென்று, கொண்ட மா

யை அறிந்து கொலைசெய்தான் - (அது) கொண்டிருந்தமாயையை யறிந்து கொன்றுவிட்டான்; (அது) ஒள் தொடீஇ இளையோய் என்று உரைத்தது - (அந்தமான்) சீதாய், இலக்ஷ்மணா என்று கூவி (இறந்தது).

அந்தமானைச் சீதைகண்டு, அதைப்பிடித்துத் தரவேண்டுமென்று இராமசந்திரனைப் பிரார்த்திக்க, அவருந்தொடர்ந்துதலையிற்சென்று இது மானன்று இராக்ஷதமாயையென அறிந்து ஓர்கணை எய்து வதைக்க, அது ஆ சீதா! ஆ லக்ஷ்மணா! என்று கூவியிறந்தது.

அண்டர்கோனும்-உம்-உயர்வுசிறப்பு. ஒண்டொடீஇ - ஒள் தொடி-பிரகாசமான வளையலை அணிந்தவள், பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; அளபெடைசெய்மை விளியுருபு. (௯௦)

அன்னமன்னவ ளவ்வுரைகேட்டலும்
தன்னநாயகன் றம்பியையேவினாள்
பன்னசாலையிற் பார்ப்பனவேடமாய்
இன்னல்செய்ய விராவணனெய்தினான்.

(இ-ள்.) அன்னம் அன்னவள் அவ்வுரைகேட்டலும்-அன்னம் போன்ற சீதை அம்மொழிகேட்டவுடன், தன்னநாயகன் தம்பியை ஏவினாள் - தன்னுடைய கணவனுக்குத் தம்பியாகிய இலக்குவனைப்போகவிட்டாள்; பன்னசாலையில்-(அவள்இருந்த) பன்னசாலையில், பார்ப்பன வேடமாய் - பிராமண சந்நியாசிவேடங்கொண்டு, இராவணன் இன்னல் செய்ய எய்தினான்-தசக்கிரீவன் (பிராட்டிக்குத்) துன்பம் விளைக்க வந்தனன்.

சீதை அந்த மாரீசனுடைய பேச்சைக்கேட்டுத் தன்நாயகனுடைய குரலென்று நினைத்து, என்னதீங்கு வந்ததோ என்று ஐயமுற்று, இளையபெருமாள் தேறுதல்சொல்லியும் கேளாமல் அவரை அனுப்பிவிட்ட வுடனே சமயம்பார்த்திருந்த இராவணன் சந்நியாசிவேடம்பூண்டு சீதையிருக்கும் ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தனன்.

அன்னமன்னவள்—நடையிலும் மென்மையிலும் அன்னம் போன்றவள். அன்னை ஏவலியும் அரக்கர்மாயையும் அறிந்திலா ளாதலின் பலவிதமாக மறுத்துச்சொன்னாள், சீதை 'ஏவினாள்' என்பதனால் பலவந்தமாய்ப் போகச்சொன்னாள் என்பது தோன் றுகிறது. பன்னசாலை—(பர்ணம்—இலை) இலைகளாற் சமைத்த குடில். பிராம்மணன் என்னும் வடமொழி சிதைந்து பார்ப்ப னன்என்றாயது; இங்கு சந்நியாசிக் காயிற்று. இராவணன்-அழச்செய்பவன். தன்னை—தான் என்னும் பொதுப்பெயர் அடியா கப்பிறந்த குறிப்புப் பெயர் எச்சம்; ஆறும்வேற்றுமையுருபு என்றால் பன்மையோடு முடியவேண்டுதலால் இங்கு பொருந் தாது. (நூக)

மானமீது மடந்தையைக்கொண்டனன்
போனபோது புகுந்தசடாயுவை
ஈனமாக்கித்தா னேறியதேர்விடா
மீனவேலை யிலங்கையைமேவினான்.

(இ-ள்.) மானமீது - ஆகாயத்தின்மேல், மடந்தையைகொ ண்டனன் போனபோது - சானகியை எடுத்துக்கொண்டு போ னபோது, புகுந்த சடாயுவை-(நடுவில் தடுக்கப்) புகுந்து போர் செய்த சடாயுவை, ஈனமாக்கி - பலஈனமாக்கி (வீழ்த்தி,) தான் ஏறிய தேர்விடா - தான் ஏறின இரதத்தைச் செலுத்தி, மீனவேலை இலங்கையை - மீன்களுள்ள கடல்சூழ்ந்த இலங்கை யை, மேவினான் - போய்ச்சேர்ந்தான்,

ஆகாயத்தின்மீது சீதையை எடுத்துக்கொண்டு போகையில் சடாயு என்னும் கழுகரசுகண்டு, இராவணனைத் தடுத்து யுத்த ஞ்செய்து அவன் தேர்முதலியவற்றை அழித்துவிட, அவன் இறகை வெட்டித் தள்ளிவிட்டு மறுபடியும் தேர்ஏறிக்கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லுகையில், ருசியமூக பர்வதத்தில் சா னகி தன் அணிகளைக்கழற்றி முன்றானை [முந்தாணி]யைக்கிழித் து அதில் கட்டி ஓர் அடையாளமாகப்போட்டுச் சீதை அழுது கொண்டு இருக்க, இராவணன் தேரோடு இலங்கைநகரஞ்சேர்ந் து அசோகவனத்தில் அரக்கியர் காவலில் அவளைவைத்தான்.

வானம்—என்பது வழக்கில் மானம் என மருவியது. மடந்தை—(அரக்கர் மாயமறியா) மடப்ப முள்ளவள். ஈனம்—குறைவு, (குற்றுயிர்.) மீனவேலை—திமிங்கிலமுதலிய பெரிய மீனுள்ள கடல்; பிறர்செல்ல அருமையான அரண் என்பது கருத்து. (கஉ)

மன்னன்ராகவன் றம்பியைவந்தவா
றென்னையென்ன வியன்றதுரைசெய்தான்
பன்னும்வீரரும் பாவையைநாடிப்போய்
முன்னம்வீழ்ந்த சடாயுவைமுன்னினார்.

(இ-ள்.) மன்னன் ராகவன் - வேந்தனாகிய இராமசந்திரன், தம்பியை - தம்பியாகிய இலக்குவனைப்பார்த்து, வந்தவாறு என்னை என்ன - வந்தவிதம் என்னவென்று கேட்க, இயன்றது உரைசெய்தான் - நடந்த செய்தியைச் சொன்னான்; பன்னும் வீரரும் - உலகத்தாரால் வியந்து சொல்லப்படும் வீரராகிய இராகவனும் தம்பியும், பாவையை நாடி போய் - பதுமை போல் அழகுள்ள (பிராட்டி)யைத் தேடிச்சென்று, முன்னம் வீழ்ந்த - எதிரில் விழுந்திருக்கிற, சடாயுவை முன்னினார்-சடாயுவை எதிரிற் கண்டார்கள்.

இராமன் தம்பியை ஏன் சீதையை விட்டுவந்தாய் என்றுகேட்க, பிராட்டி ஓர் அவயக்குரல் கேட்டு உமதுதூரல் என்றுநினைத்துத் துன்பமுற்று யான் எவ்வளவு சொல்லியும் கேளாமல் நிர்ப்பந்தித்து அனுப்பினதனால் வந்தேன் என்றுசொல்லக்கேட்டுச்சீதைக்கு என்ன தீங்கு நேரிட்டதோ என்று விரைவாய் வந்து ஆச்சிரமத்தில் அவளைக்காணமல் தேடிச்செல்லுகையில், சடாயுவழியில் குற்றுயிராய் வீழ்ந்திருக்கக்கண்டு, ஜானகியின் வரலாறு கேட்க, இராவணன் தேர்மேல் எடுத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குச்சென்ற செய்தியும், தான் யுத்தஞ்செய்து வீழ்ந்ததையும், அவன் சொல்லி உயிர்விட்டு இராமனருளால் மேலானஉலகமடைந்தான். சடாயு—பல மயிர்கள் சேர்த்துத் திரித்ததுபோன்ற ஆயுளுள்ளவன்; அதாவது மிகுந்த ஆயுளுள்ளவ

னென்பதாம். இவர் அருணனுடைய பிள்ளை, இவர்க்கு அண்ணன் சம்பாதி என்பவர்.

பாவை—உவமையாகுபெயர். மன்ன னிராகவன்—இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. எவன் என்னும் வினாவினைக் குறிப்புமுற்று இடைக்குறையாய் ஐகாரச்சாரியைபெற்று என்னை என்றாயது ; என், என்ன, ஏன் எனவும் மாறி வழங்கும். முன்னம்—அம் - சாரியை; முன்பு, முன்னர், முன்னே என்றும் வழங்கும். விழு நீட்டலும் கடைக்குறையும் பெற்ற வீழ்-பகுதி, அ - விகுதி, த் - இடைநிலை, த் - சந்தி மெலித்தலால் ந் ஆய், வீழ்ந்த ஆயிற்று. (௩௩)

வேறு கலிவிருத்தம்.

இறந்தவெருவைக்கரசை யீமவெரிமூட்டி
முறஞ்செவியயோமுகியை மூக்கினையரிந்து
மறந்தருகவந்தனையும் வானினிடைவைத்திட்
டறந்திகழ்தருஞ்சவரி யாச்சிரமமுற்றார்.

(இ-ள்.) இறந்த எருவைக்கு அரசை - மரணமடைந்த கழுக்கரசாகிய சடாயுவை, ஈம எரிமூட்டி-சிதையடுக்கித் தீமூட்டித்தகனஞ்செய்து, முறம்செவி அயோமுகியை - முறம்போலுங் காதுள்ள அயோமுகி என்னும் இராக்ஷசியை, மூக்கினை அரிந்து-மூக்கையறுத்து, மறம்தரு கவந்தனையும் - பாவத்தொழில் செய்யும் கவந்தன் என்னும் இராக்கதனையும், வானினிடைவைத்திட்டு-சுவர்க்கத்தில் சேர்த்து, அறம் திகழ்தரும் - தருமம் விளங்குகிற, சவரி ஆச்சிரமம் - சவரியென்பவளுடைய ஆச்சிரமத்தை, உற்றார் - அடைந்தார்கள்.

சடாயு பரமபதம்சேர அவரைத் தன் பிதாவாகப்பாவித்துத் தகனஞ்செய்து கடன்கழித்துவிட்டு, அப்புறம் கிரௌஞ்சவனம் கடந்து மதங்கமுனி ஆச்சிரமத்துக்கு இடையில் லக்ஷ்மணன் பெரியகுகையொன்றுகண்டு, அதற்கு அருகில் அயோமுகி என்னும் அரக்கி சூர்ப்பநகைபோல் வலிமைசெய்ய, அவள் மூக்கையரிந்துவிட்டு, பலயோசனைதூரம் நீண்ட இரண்டுகையும் கொண்டு அகப்பட்ட ஜீவன்களை உண்ணுகிற கவந்தனென்பவன்

கைக்குள் அகப்பட்டு, இருவரும் வாள்கொண்டு வெட்டித்தள்ளி அவனைத் தகனம்செய்ய, கவந்தன் கந்தருவ உருவமடைந்து இராமனைத்துதித்து வழிசொல்லக்கேட்டுச் சவரி என்னும் தவம்செய்பவள் இருக்கும் ஆச்சிரமம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

சடாயு தசரதனுக்குச் சிநேகிதனானமையால் இராமனுக்குத் தந்தைமுறைகொண்டவன்.

அயோமுகி—இரும்புபோல் முகமுள்ளவள். கவந்தம்—தலையிலாயாக்கை ; தனு என்னும் யக்ஷனுக்குப்பிள்ளை. தூலசிரசு என்னும் முனிவர் சாபத்தால் அரக்கனாய், பிரமனருளால் தீர்க்காயுள்பெற்று, இந்திரனோடு எதிர்த்து, அவன் வச்சிராயுதத் தாற்புடைக்க அவனுக்குத் தலை வயிற்றில் அழுந்தியது ; அதுமுதல் கவந்தன் என்று பேர்பெற்றான். (௩௪)

ஆரணியகாண்டக்கதை முற்றிற்று.

IV. கிஷ்கிந்தாகாண்டம்.

மிக்கசவரிக்கினிய வீடருளிவிட்டுப்
பக்கமதுமிக்கமலர்ப் பம்பைநதிகண்ணுற்
றக்கணமகன்றநும னாமெனவுரைப்பச்
சுக்கிரிபனைத்துணையெனத்தொடர்வுகொண்டான்.

(இ-ள்.) மிக்கசவரிக்கு-(பக்தி) மிகுந்த சவரியென்பவளுக்கு, இனிய வீடு அருளிவிட்டு - பேரின்பமுள்ளதாகிய மோக்ஷத்தைக்கொடுத்தருளி, பக்கம் - (வழியின்) பக்கத்தில், மதுமிக்க மலர் பம்பைநதி கண்ணுற்று - தேன் நிறைந்த மலர் மிகுந்த பம்பை என்னும் சரசைப்பார்த்து, அக்கணம் அகன்று - அந்த க்ஷணமேநீங்கி, [அப்புறம்போய்], அநுமன் ஆமென உரைப்ப-அநுமான் (சுக்கிரீவனைச் சிநேகிப்பது) தகுதி என்று சொல்ல, சுக்கிரீபனை - சுக்கிரீவன் என்னும் வானரனை, துணை என தொடர்வு கொண்டான் - சகாயம் ஆகச் சிநேகித்தான்.

ஞானமும் தவமும் மிகுந்தவள் ஆகிய சவரி இராமனுக்காக இனிய பழங்களைச் சுவை பார்த்துப்பார்த்து வைத்திருந்து சம

ர்ப்பிக்க, இராமபிரானும் அமுதினு மினிதாகக்கொண்டு அமுது செய்து பின்பு அவளுக்கு மோக்ஷம் கொடுத்துப் பம்பாசரசு கண்டு மகிழ்ந்து பின் ஸ்ரீஹநுமானைக்கண்டு அவர்சொல்லின்படிச் சுக்கிரீவனோடு நட்புகொண்டு ருசியமூகத்தில் பிராட்டியின் அணிகலங்களை சுக்கிரீவன் முதலான வானரர்கள் எடுத்துகொடுக்கப் பார்த்து சிந்தையோ டிருந்தனன்.

அநுமான்—அநு-கதுப்பு, அதனையுடையவன் என்பதுபொருள். இவன் பிறந்தவுடன் சூரியனை ஓர்கனி என நினைத்து வவ்வுதற்கு எழும்பிப்பாய அதுகண்டு இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினு லடித்து வீழ்த்த, பாறையிற்பட்டுக் கதுப்புநீண்டது. நீண்டகதுப்புள்ளவன் ஆதலின் அப்பெயர் வழங்கியது.

சுக்கிரீவன்—நல்ல கழுத்துள்ளவன், இராமனால் கழுத்தில் கஜபுஷ்பக்கொடி [ஊனுக்கொடி] சூட்டப்படுவதனால் அழகு பெறுவதை முந்தியூகித்துத் தேவரிட்டபெயர். மிக்க—இறந்தகாலப்பெயரொச்சம்; மிகு-பகுதி, அ-விகுதி, பகுதியில் க் இரட்டித்துக் காலங்காட்டியது. இனிய-இனிமைப் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரொச்சம். மலர்ப்பம்பை—எங்கும்மலரோ அன்றி வேறுதோன்றாத பம்பை. நீளமுள்ள ஆறுபோலிருத்தலால் சரசை நதி என்றார்.

துணை என்பது வானரமென்று நினையாமல் சகோதரனுக நினைத்தமையைக் குறிப்பிக்கிறது. (ருரு)

மந்தரமெனத்திகழ் மராமரமதெய்தே
துந்துபிகளேபர மெனச்சுவடுறுத்தி
இந்திரன்மகற்கியம லோகமருளித்தன்
அந்தனுடையவாளவன் மகன்பெறவளித்தான்.

(இ-ள்.) மந்தரம் என திகழ்-மந்தரமலைபோல் விளங்குகிற, மராமரமது எய்து - ஏழுமராமரங்களையும் ஓரம்பால் துளைத்து, துந்துபிகளேபரம் என-துந்துபி என்னுமிராக்ஷதன் சரீரம் என்று சுக்கிரீவன்சொல்ல, சுவடு உறுத்தி - அடையாளமாகத் (திருவடி விரலால்) ஊன்றி எறிந்து, இந்திரன்மகற்கு இயம

லோகம் அருளி-இந்திரன்மகனாகிய வாலிக்கு யமலோகங்கொடுத்து, தன் அத்தன்உடைவாள்-தன் தகப்பனுடைய உடையில் தரிக்கும் கத்தியை, அவன்மகன்-அவன்குமாரனாகிய அங்கதன், பெற அளித்தான் - பெறும்படி கொடுத்தான்.

சுக்கிரீவன், இராமன் வாலியைக்கொல்லும் வலியுள்ளவனோ அல்லனோ என ஐயுற்று மராமரம் ஏழையும் காட்டி, வாலிகட்டி அசைத்தால் இவை எல்லாம் அசையும் என்று சொல்ல, இராமன் அவ்வேழையும் ஒரே அம்பினால் துளைத்துவிட்டு, முன்னே துந்துபி என்னும் எருமைக்கடாரூபமான அரக்கனை வாலிகொன்றெறிந்திருந்த சரீரம் இது எவர்க்குமசைக்கக்கூடாதுஎன்று சொல்லி சுக்கிரீவன்காட்ட, அதை கால்விரலால் தூக்கி பத்துயோசனைசெல்லும்படி எறிந்தான். இப்படி நம்பிக்கை உண்டுபண்ணியபின்பு வாலியையும் சுக்கிரீவனையும் சண்டை இடச்செய்து, ஒரேகணையால் இராமன் வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்கு அரசும் அங்கதனுக்கு இளவரசும் கொடுத்தான்.

அத்தன் — எதுகைத்தொடை நோக்கிமெலித்தல்பெற்றது.()

சுக்கிரிபனைத்தனது தொன்முடிகவித்தே
மிக்கதிறல்வானரரு மேவவரசெய்திக்
கக்கின்முகின்மிக்கமழைக் காலமதகன்றால்
இக்கண்வருவாயென விராகவன்விடுத்தான்.

(இ-ள்.) சுக்கிரிபனை தனது தொல் முடிகவித்து - சுக்கிரீவனை அவனுடைய பழமையான முடியை அணியச்செய்து, மிக்கதிறல் வானரரும் மேவ அரசு எய்தி - (சுக்கிரீவா நீ) மிகுந்த வலியுள்ள வானரர்கள் சூழ்ந்திருக்க அரசாட்சி யடைந்து, கக்கின் - பெய்தலையுடைய, முகில் மிக்க மழைகாலமது அகன்றால் - மேகம் அதிகமாய்ச் சஞ்சரிக்கும் மழைக்காலம் நீங்கினால், இக்கண் வருவாய் என இராகவன் விடுத்தான் - (நானிருக்கும்) இவ்விடத்துக்கு வரக்கடவை என்று அருளிச்செய்து இராகவன் அனுப்பினான்.

சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து வானரர்பணி கேட்பச் சிங்காசனத்தில் இருந்து அரசாண்டு மழைக்காலம் போனவுடனே தன்னிடம் வரும்படி விடைகொடுத்தனுப்பி னான் இராமன்.

கக்கின்—கக்கு முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; இன் சாரியை, காலமது — அது எழுவாய் உருபு. வருவாய் — ஏவல்வினை முற்று. (௩௭)

சுந்தரனுமத்துணை துயர்க்கடலுளாழ்ந்தான்
இந்திரன்மகற்குரிய தெய்தினனிருந்தான்
வந்திலனருக்கன்மகன் மாரிகழிவுற்றும்
தந்தனையெனத்தனது தம்பியைவிடுத்தான்.

(இ-ள்.) சுந்தரனும் அத்துணை துயர்கடலுள் ஆழ்ந்தான் - அழகுள்ள இராமனும் அவ்வளவுகாலவரையில்விசனமாகியகட லில் முழுகி இருந்தான்; அருக்கன்மகன் - சூரியகுமாரனாகிய சுக்கிரீவன், இந்திரன் மகற்கு உரியது-இந்திரன் மகனாகியவா லிக்கு உரியதான (போகத்தை), எய்தினன் இருந்தான்-அடை ந்தானாகி (சுகத்தில் நம்மைமறந்து) இருந்தான்; மாரி கழிவுற் றும் வந்திலன் - (அதனால்) மழைக்காலம் நீங்கியும் வரவில்லை; தந்தனை என தனது தம்பியை விடுத்தான்-(ஆதலால்) அழைத் துக்கொண்டுவந்தாயா என்று தன் தம்பியாகிய இலக்ஷ்மணனை அனுப்பினான் (இராமன்.)

அம்மழைக்காலம்கழியுமளவும் இராகவன் சானகியைக்குறி த்துச் சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்தான், மழைக்காலம்கழிந்தும் சுக்கிரீவன் சுகானுபவத்தில் மூழ்கிமறந்திருக்க இராகவன்கோ பம்கொண்டு இளைய பெருமானை அனுப்பி அழைத்துவா என்று சொன்னான்.

சுந்தரனும்—இராமன் துன்பத்துக்குத் தகாதவழகுள்ளவன் எனப்பொருள் படுதலால் உம்மை உயர்வுசிறப்பு. துணை—இங் கு அளவுப்பொருள். தந்தனை — விரைவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று [பொது-சூ-௩௩.] இங்கு ஐ என்பதில்

எடுத்துவோரை கொண்டு ஆ என்னும் வினைச்சொல் வருவிக்கப்பட்டது. இதனை வடநூலார் 'காகு' ஸ்வரமென்பர்; இதுவும் விரைவையே உறுதிப்படுத்துகின்றது. வந்திலன் — உடன்பாட்டெதிர்மறை வினைமுற்று. கழிவுற்றும் - உம்-இழிவு சிறப்பு. ()

மற்றவனழைத்தருள மாருதியுமேனைக்
கொற்றவனும்வந்தன ரிராமனடிகூடி
எற்றதுசெயக்கடவ தென்றனரிருந்தார்
முற்றிழையைநாடவிடு மென்றிறைமொழிந்தான்.

(இ - ள்.) அவன் அழைத்தருள-(அண்ணன் ஆணைப்படிபோன) இலக்ஷ்மணன் அழைக்க, மாருதியும் ஏனைக்கொற்றவனும்-அநுமானும் மற்றைச்சுக்கிரீவனும், வந்தனர் இராமன் அடிகூடி-வந்து இராகவனுடைய பாதங்களைச் சேர்ந்து, செயக்கடவது எற்றது என்றனர் இருந்தார் - செய்யுவேண்டியகாரியம் எத்தன்மையது என்றுபணிகேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்; முற்றிழையை நாடவிடும் என்று - சீதையைத்தேட (வானரரை) அனுப்பும் என்று, இறை மொழிந்தான் - சுவாமியாகிய இராமன் சொன்னான்.

இராகவன் ஆணைப்படி இலக்குவன் கோபத்துடன் கிட்கிந்தைக்குச்சென்று வாயிலில் நின்று வில் நாண் ஒலிக்கச்செய்தனன்; உடனே வானரர் எல்லாரும் நடுங்கினர். தாரை என்பவள் ஓடிவந்து இளையபெருமாளைத்தொழுது அவர் சினமாறும்படி அபராத க்ஷாமணம் செய்தனள்; அநுமானும்வந்தடிபணிந்து காலம்தெரியாமற்போயிற்று க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய, இராமர் கோபமாறினர். உடனே சுக்கிரீவன் முதலியவானரர் எல்லாரும் பெருமான் திருவடியில்வந்து இறைஞ்சினர். பெருமாளும் பிராட்டியைத்தேடும்படிப் பணித்தருளினர்.

மற்று—அசைநிலை. மாருதி — வடமொழி, மாருதன்-வாயு, வாயுபுத்திரன் என்பதுபொருள். ஏனை—மற்று என்னும்பொருள்தரும் இடைச்சொல். முற்றிழை—வினைத்தொகைப்புறத்து

வந்த அன்மொழித்தொகை; எல்லாவேலைத்திறமும் மூற்றப் பெற்ற அணிகள் அணிந்தவள். இறை—பண்பாகுபெயர்.

சூடாமணம் - சூடிக்கச்செய்தல்; வடசொல். (கூக)

அன்றநுமனங்கத னறிந்தருள்செய்சாம்ப
னென்றவர்கடம்முட னிரண்டுகவிவெள்ளம்
சென்றனர்கடென்றிசையி னிற்கடிதுசென்றார்
பின்றலில்பிலத்திடை புகுந்தனர்பிரிந்தார்.

(இ-ள்.) அன்று - அப்பொழுது, அநுமன் அங்கதன் அறிந்து அருள்செய்சாம்பன் என்றவர்கள் தம்முடன் - மாருதியும் அங்கதனும் முன்னறிந்து உரைக்கவல்ல சாம்பவனும் என்றுசொல்லப்பட்டவர்களோடு, இரண்டு கவிவெள்ளம் - இரண்டுவெள்ளம் வானரசேனைகள், சென்றனர்கள் தென்திசையினில்கடிதுசென்றார் - புறப்பட்டுப்போய்த் தெற்குதிக்கில் தேடச்சென்று, பின்றல் இல் பிலத்திடை - பின்திரும்புதல் இல்லாத ஓர் குகையில், புகுந்தனர் பிரிந்தார் - புகுந்து பின்பு வெளிப்பட்டு வந்தார்கள்.

அநுமானும், அங்கதனும், சாம்பவன் என்னும் கரடிக்கரசனும், மற்றுமுள்ள வானரங்களும் இரண்டுவெள்ளம்சேனைகள் தெற்குத்திக்கில் தேடப் புகுந்து விந்தியமலையில் ஓர் குகையில் தாகத்தினால்தண்ணீர்தேடப்பிரவேசித்து அங்குள்ளவனங்கள் சுவர்ணமயமாயிருக்கக்கண்டு வியந்து பின்வழி தடுமாறி அநுமான் அங்கு இருக்கும்மேருசாவர்ணியின் புத்திரியாகிய சுயம்பிரபை என்பவள் இவ் வனம் மயனால் பொன்கொண்டு நிருமிக்கப்பட்டது, ஏமை என்பவளுக்குப் பிரமன் கொடுத்தது என்றும் சொல்லி தவப்பெருமையால் வானரர்களைக் கண்மூடச்செய்து வெளிப்படுத்தினள். பின்வானரர் எல்லாரும் வெளிப்பட்டுவந்தார்கள். அறிந்தருள்செய் சாம்பன் — திரிகாலமும் உணர்ந்தவன் என்பது பொருள்.

ஜாம்பவான்என்னும்வடமொழி சாம்பன் என்றாயிற்று. பின்றல்—தொழிற்பெயர், பின்று-பகுதி. (௨0)

குன்றமுநதிகளுங் குழைந்தகானமும்
தென்றிசையெங்கணுந் தேடிக்காண்கிலர்
இன்றுயிர்விடுவதே நன்றென்றியாவரும்
மன்றல்சேர்மயேந்திர வரையைமேவினர்.

(இ - ள்.) தென் திசை-தெற்குதிக்கில், குன்றமும் நதிகளும் குழைந்தகானமும் எங்கணும் - மலைகளிலும் ஆறுகளிலும் துளிர்த்த காடுகளிலும் எவ்விடங்களிலும், தேடி காண்கிலர் - ஆராய்ந்தும்சீதையைக்காணாதவர்களாய்,இன்று உயிர்விடுவதே நன்று என்று - இன்றையதினம் இறப்பதே நலம் என்று நினைத்து, யாவரும் - எல்லாரும், மன்றல் சேர் மயேந்திரவரையை மேவினர் - மணம்பொருந்திய மகேந்திரபர்வதத்தைச் சேர்ந்தார்கள்.

குழைந்த—தளிர்த்த. ஏ—தேற்றம். மன்றல் - கலியாணம் கந்தருவர் கலியாணம் செய்துகொண்டு சுகித்திருக்கும் இடம் என்றும் கொள்ளாம். சடாயு முன்சொன்ன குறிப்பினாலும் பிராட்டி அணிகலனைத்தூசில் கட்டி வீழ்த்தின அடையாளத்தினாலும் தெற்கே சென்றார்கள்.

இறைவியாண்டிருந்தவா றெருவைவேந்தனும்
முறைமையான்வந்தனன் மொழியக்கேட்டபின்
அறைகழலநுமனு மரக்கிவாய்பிளந்
தெறிகடல்கடந்துபோ யிலங்கையெய்தினன்.

(இ-ள்.) இறைவி ஆண்டு இருந்த ஆறு-சீதாதேவி அவ்விலங்கையில் இருந்த விதத்தை, எருவைவேந்தனும் - கழுகுக்கரசாகிய சம்பாதியும், முறைமையான் - கிரமப்படி, வந்தனன்-வந்து, மொழிய - சொல்ல, கேட்டபின் - கேட்டபின்பு, அறைகழல் அநுமனும் - ஒலிக்கின்ற வீரகண்டையணிந்த அநுமனும், அரக்கிவாய்பிளந்து - இராக்ஷசியினுடைய வாயைப்பிளந்துகொன்று, எறிகடல் கடந்துபோய் - அலைவீசுங் கடலைக்கடந்து சென்று, இலங்கை எய்தினன்-இலங்கா நகரத்தை அடைந்தான்.

அநுமான் அங்கதன் சாம்பவன் முதலான வானரர்கள் எங்கும்தேடிப் பிராட்டி யகப்படாமையினால் காரியம் சாதியாமற் போனால் சுக்கிரீவன் தண்டிப்பன் என்று பயந்து மகேந்திரகிரிச்சாரலில் நிராஹாரமாய்ப் பிராயோபவேசம் பண்ணி உயிர் விடும்படி நிச்சயித்து இராமன் காட்டில் வந்ததும் இராவணன் சீதையை எடுத்துக்கொண்டு போனதும் ஜடாயு தடுத்து யுத்தஞ்செய்ய இராவணன் கொன்றுவிட்டதும் பின்புவாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ததும் அவன் காரியம் நாம்செய்யாவிடின் தண்டிப்பான் ஆகையால் நாம் இங்கேயே இறக்கவேண்டும் என்பதும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், சம்பாதி என்னும் கழுக்கரசு தன் தம்பியாகிய ஜடாயு இறந்தசெய்தி கேட்டவுடன் கிட்டவந்து, அவர்கள் ஜடாயு மரணத்தை நடந்தபடி சொல்லக்கெட்டுத் தம்பிக்குச்செய்ய வேண்டும் நீர்க்கடன் கழித்து, நிசாகரமுனி யருளால் தூர திருஷ்டியும் இராமதூதர் வரவால் சிறகும் உண்டாய் உயரப்பறந்துபோய் இலங்கையில் அசோகவனத்தில் பிராட்டியிருப்பதைப் பார்த்துச்சொல்ல, அவர்கள் தேறி வானரர்கள் கடல்கடப்பதில் தம் தம் திறல்கூறியபின் சாம்பவன் உணர்த்தத் தன்வலியறிந்து அநுமான் கடலைத்தாண்ட, இடையில் தனக்கு இளைப்பாறுமிடமாக வந்த மைநாகமலையை நன்மொழி கூறிக்கடந்து நிழலைப்பிடித்துக்கொல்லும் சிங்கிகை என்னும் அரக்கிவாயைப்பிளந்து சங்கரித்துச் சுரசை என்பவள் விழுங்கும்படி வாய்திறந்த அளவும் தானும் வளர்ந்து சிறியரூபத்தினால் அவள் வாயிற்புகுந்து வெளிப்பட்டு அவளும் தேவர்களும் புகழ இலங்கையிற் சேர்ந்தான்.

இறைவி—பண்படியாகப்பிறந்த பெண்பாற்பெயர். (சஉ)

கிட்கிந்தாகாண்டகதை முற்றிற்று.

V. சுந்தரகாண்டம்.*

எரிவிழியிலங்கைமா தேவியுங்கெடக்
கருநிறவரக்கர்தங் கனகமாளிகை
தெரிவையையெங்கணுந் தேடிக்காண்கிலான்
அரிமலர்ச்சோலைகண் டாழிகாட்டினான்.

(இ-ள்.) எரிவிழி இலங்கைமாதேவியும் - நெருப்புப்போன்ற கண்களையுடைய பெருமையுள்ள இலங்கினியையும், கெட - அவள்வலிகெட அடித்து, கருநிற அரக்கர்தம் கனகமாளிகை எங்கணும் - கருமையான நிறமுள்ள இராக்ஷதர்களுடைய பொன்னினாலமைந்த வீடுகள் எங்கும், தெரிவையை தேடி காண்கிலான் - சீதாபிராட்டியைத் தேடிக்காணாமல், அரிமலர் சோலை கண்டு - வண்டுமொய்த்த பூநிறைந்த அசோகவனத்தில் (பிராட்டியைப்) பார்த்து, ஆழிகாட்டினான் - இராகவன் மோதிரத்தை (அடையாளமாகக்) கொடுத்தான்.

அநுமான் இரவில் அந்தநகரத்தில் பிரவேசிக்க, தடுக்கவந்த இலங்கினியை அடித்துத்தோற்பித்து, உள்ளேநுழைந்து பூவைக்குட்டி யளவாய்ச்சென்று, அரக்கர் மாளிகைகளிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும் தேடி எங்குங் காணாமல் மனவருத்தமடைந்து, பின் அசோக வனத்தில் சிஞ்சுபா விருக்ஷத்தின்கீழ் ராக்ஷசிகள் நடுவில் இருந்த சீதையைக்கண்டு களித்திருக்கையில், இராவணன் இரவில்வந்து பலவகை பேசி சீதையை வெருட்டிச்செல்ல, விபீஷணன் மகளாகிய திரிசடை தான்கண்ட நற்கனவைச்சொல்லி ஆற்றியபின்பு, அரக்கிகள் உறங்காநிற்கையில் பிராட்டிக்கு இராமலக்ஷ்மணர்களுடைய க்ஷேமத்தையும் அடையாளங்களையும் கூறி, நம்பும்படிசெய்து ராம நாமமெழுதிய மோதிரத்தை அடையாளமாகக் கொடுத்தான்.

* அநுமான் இலங்கைக்குச் சென்றது முதல் சுந்தரகாண்டம்.